

TRZĘŚCI KSZTAŁCENIA

Kierunek studiów: logopedia

Poziom studiów: studia drugiego stopnia

Profil kształcenia: ogólnoakademicki

Forma studiów: stacjonarne

Wymiar kształcenia: 4 semestry

Liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów: 120 punktów ECTS

Tytuł zawodowy nadawany absolwentom: magister

CHARAKTERYSTYKA TRZĘŚCI KSZTAŁCENIA – GRUPY TRZĘŚCI

I. WYMAGANIA OGÓLNE

1. Warsztaty translatorskie I, II

Cel kształcenia: rozwijanie kompetencji językowych pozwalających na rozumienie, tłumaczenie i posługiwanie się leksyką specjalistyczną z zakresu logopedii w języku obcym na poziomie B2+.

Trzęści merytoryczne: wprowadzenie i ćwiczanie materiału leksykalno-gramatycznego umożliwiającego tłumaczenie wybranych tekstów specjalistycznych, zgodnie z wymaganiami B2+; strategie translatorskie: łączenie, dzielenie, uogólnianie, zastępowanie, upraszczanie, uzupełnianie, zmiana form gramatycznych, zmiana części mowy; materiały pomocne w tłumaczeniu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotne w zawodzie logopedy problemy związane z tłumaczeniem tekstu z języka obcego oraz strategie translatorskie wykorzystywane w celu radzenia sobie z pułapkami przekładu; podstawową logopedyczną leksykę specjalistyczną.

Umiejętności (potrafi): tłumaczyć teksty specjalistyczne z języka obcego; uzasadniać swoje wybory translatorskie; posługiwać się leksyką specjalistyczną z zakresu logopedii w języku obcym; samodzielnie zdobywać i poszerzać wiedzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozumienia wagi znajomości języka obcego jako jednego z języków konferencyjnych oraz elementu pozwalającego na zajęcie lepszej pozycji w warunkach rosnącej konkurencji na rynku pracy; krytycznej oceny poziomu swojej wiedzy i umiejętności z zakresu języka obcego; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczania.

2. Technologie informacyjne. Logopedia komputerowa i internetowa

Cel kształcenia: rozwijanie umiejętności krytycznej interpretacji źródeł elektronicznych oraz zaawansowanej umiejętności przygotowania prezentacji multimedialnej; obsługa programów komputerowych niezbędnych w pracy logopedy; zapoznanie z podstawowymi zasadami marketingu swojego gabinetu.

Trzęści merytoryczne: program AfaSystem, mTalent, LogopediaPRO, Logopedia Therapeutica i in.; strony internetowe umożliwiające tworzenie własnych pomocy logopedycznych – wordwall.com, canva.com; zasady tworzenia nazwy firmy, logo i innych materiałów promocyjnych; zasady prowadzenia profilu gabinetu w mediach społecznościowych – fb/instagram; telelogopedia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zaawansowane techniki pozyskiwania wiedzy i metody analizy;

specyfikę nowoczesnych narzędzi i technologii stosowanych w logopedii; pojęcia i zasady prawa autorskiego; zasady telelogopedii.

Umiejętności (potrafi): pozyskać dane z różnych kanałów informacji, ocenić ich przydatność, wiarygodność i legalność; posługiwać się programami komputerowymi przydatnymi w pracy logopedy (np. AfaSystem, mTalent, LogopediaPro i in.); stworzyć własne logo i podstawowe materiały promocyjne (wizytówka, ulotka); prowadzić profil własnego gabinetu w mediach społecznościowych; stosować zasady telelogopedii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): organizowania pracy sobie i zespołowi; pracy samodzielnej i w grupie; oceny postępu swojej pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

II. GRUPA TREŚCI PODSTAWOWYCH

1. Dykcja i autokorekcja

Cel kształcenia: pogłębianie wiedzy i rozwijanie umiejętności składających się na pracę nad dykcją i autokorekcją; kształtowanie i utrwalenie nawyku prawidłowego toru oddechowego, fonacji, artykulacji i dykcji oraz estetycznego prezentowania słowa w okolicznościach publiczności; eliminowanie regionalizmów fonetycznych; korygowanie i doskonalenie wymowy i w konsekwencji posługiwanie się polską wymową na poziomie wzorcowym; zapoznanie z wybranymi metodami autokorekcji oddechu, głosu, artykulacji i dykcji.

Treści merytoryczne: istota dykcji i autokorekcji; wybrane zagadnienia wymowy polskiej dotyczące poziomu wzorcowego; ćwiczenia oddechowe, fonacyjne i artykulacyjno-dykcyjne opracowane w kontekście przedmiotu dykcja i autokorekcja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady wymowy polskiej na poziomie wzorcowym; zasady emisji głosu; pracy nad oddechem, fonacją, artykulacją i dykcją; wybrane metody autokorekcji.

Umiejętności (potrafi): stosować zasady wymowy polskiej na poziomie wzorcowym; posługiwać się prawidłową emisją głosu (oddech, fonacja, artykulacja i dykcja); oceniać, korygować i doskonalić wymowę własną i innych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy z zakresu dykcji i autokorekcji do analizy zjawisk logopedycznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

2. Fonologia

Cel kształcenia: podniesienie umiejętności diagnozowania zaburzeń werbalnych i prowadzenia terapii logopedycznej poprzez pogłębienie wiedzy z zakresu fonologii.

Treści merytoryczne:

Wykłady: przedmiot i zakres zainteresowania fonologią; rozwój fonologii – rys historyczny; najważniejsze szkoły fonologiczne; aparat pojęciowy fonologii; różne opracowania polskiego systemu fonologicznego i ich konsekwencje dla logopedii; najważniejsze kwestie sporne fonologii; procesy fonologiczne – aspekt językoznawczy i logopedyczny; profil rozwoju fonologicznego dziecka; świadomość fonologiczna; funkcje fonologiczne; zaburzenia fonologiczne a zaburzenia artykulacyjne; onomatopeje i symbolizm dźwiękowy.

Ćwiczenia: fonetyka i fonologia – weryfikacja zdobytej wcześniej wiedzy, jej pogłębienie i uaktualnienie; fonemy i allofony; opozycje fonologiczne i cechy dystynktywne oraz ich wykorzystanie w logopedii; logatomy i wyrazy znaczące w procesie badania funkcji fonologicznych; diagnoza funkcji fonologicznych, ze szczególnym uwzględnieniem słuchu fonemowego (na przykładzie wybranych kwestionariuszy i testów; narzędzia niestandardyzowane vs standardyzowane: pojęcia standaryzacji, normalizacji, rzetelności i trafności testu); procesy fonetyczno-fonologiczne w afazji; procesy fonologiczne

w prawidłowym i opóźnionym rozwoju mowy dziecka; studia przypadków; ocena ilościowa i jakościowa poziomu funkcji fonologicznych; transkrypcja wąska i szeroka z uwzględnieniem symboli międzynarodowych i z zastosowaniem różnych opracowań systemu fonologicznego współczesnej polszczyzny.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): fonologię języka polskiego; terminologię fonologiczną oraz metody opisu i analizy fonologicznej współczesnej polszczyzny.

Umiejętności (potrafi): zidentyfikować i scharakteryzować jednostki opisu na poziomie fonologicznym oraz przeprowadzić analizę fonologiczną z zastosowaniem odpowiedniej terminologii oraz transkrypcji; wskazać na związki pomiędzy teorią fonologiczną a teorią i praktyką logopedyczną; samodzielnie zdobywać i poszerzać wiedzę fonologiczną przydatną w zawodzie logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy w praktyce logopedycznej; krytycznej oceny poziomu swej wiedzy i umiejętności i ciągłego doskonalenia zawodowego.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

III. GRUPA TREŚCI KIERUNKOWYCH

1. Embriologia i genetyka człowieka

Cel kształcenia: zapoznanie z rozwojem zarodkowym i płodowym człowieka; poznanie podstaw genetyki człowieka i specyfiki genomu człowieka.

Treści merytoryczne:

Wykłady: zapłodnienie, rozwój zarodkowy i płodowy człowieka ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju narządu słuchu i mowy; determinacja płci; budowa RNA, DNA i białek; przepływ informacji genetycznej – replikacja, transkrypcja, translacja; genom człowieka; dziedziczenie cech mendelowskich; regulacja ekspresji genów; polimorfizm genetyczny; dziedziczenie wielogenowe; diagnostyka prenatalna i preimplantacyjna; teratogeneza i mutageneza; zastosowanie metod molekularnych w diagnostyce chorób uwarunkowanych genetycznie.

Ćwiczenia: obserwacja rozwoju człowieka w okresie ciąży (zajęcia w pracowni komputerowej); różne źródła matryc gDNA stosowanych do prawidłowej diagnostyki molekularnej podczas różnych testów identyfikacji chorób genetycznych; izolacja genomowego DNA – jako matrycy do diagnostyki medycznej; ocena ilościowa i jakościowa genomowego DNA (pomiar spektrofotometryczny, elektroforeza w żelu agarozowym); techniki wykrywania mutacji w chorobach genetycznych (np. wykrywanie delecji); diagnostyka molekularna wybranych chorób genetycznych, np. cytomegalia; prawidłowa analiza i ocena uzyskanych wyników; diagnostyka molekularna wybranych chorób genetycznych i rola rehabilitacji logopedycznej w długofalowym postępowaniu medycznym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia związane z embriologią i genetyką człowieka.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu embriologii i genetyki człowieka do interpretacji zjawisk logopedycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie i współpracy z innymi specjalistami.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

2. Fizjologia i patologia okresu rozwojowego

Cel kształcenia: zapoznanie z wiedzą na temat fizjologii rozwoju, podstawową oceną stanu zdrowia, potrzeb zdrowotnych i rozwojowych dziecka; wykształcenie umiejętności współpracy z rodzicami i pracownikami ochrony zdrowia.

Treści merytoryczne:

Wykłady: fizjologia wieku rozwojowego a rozwój komunikacji; neurofizjologia rozwoju dziecka; funkcje prymarne jako prekursorzy komunikacji; wczesny rozwój komunikacji i mowy; pojęcia i ocena rozwoju psychomotorycznego dziecka w różnych okresach rozwojowych; wpływ czynników rozwojowych, środowiskowych, rodzinnych na aktualny stan i możliwości dziecka; postępowanie z rodziną i z dzieckiem chorym przewlekle i z wadami rozwojowymi; diagnoza pediatryczna i wcześniactwo; dziecko zagrożone zaburzeniami rozwoju; choroby wieku dziecięcego i choroby przewlekłe; bezpieczeństwo dziecka i pierwsza pomoc; współpraca interdyscyplinarna; zaawansowane uwarunkowania fizjologiczne i patologiczne rozwoju dziecka w ujęciu klinicznym.

Ćwiczenia: obserwacja zachowań komunikacyjnych niemowląt; analiza dokumentacji medycznej; wczesna interwencja; pierwsza pomoc i bezpieczeństwo dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę i funkcje organizmu człowieka w okresie rozwojowym w zakresie fizjologii i patologii narządów mowy, słuchu oraz układu nerwowego; metody oceny stanu zdrowia oraz objawy i przyczyny wybranych zaburzeń i zmian chorobowych w zakresie niezbędnym dla logopedii.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać zdobytą wiedzę z fizjologii i patologii okresu rozwojowego do interpretacji zjawisk logopedycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): nauki przez całe życie; podjęcia pracy w grupie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

3. Parcjalne zaburzenia rozwoju psychoruchowego

Cel kształcenia: zaznajomienie z problemami związanymi z zaburzeniami rozwoju psychoruchowego o charakterze częściowym, wskazanie typowych cech rozwojowych i odróżnienie ich od zaburzeń rozwojowych.

Treści merytoryczne: pojęcie rozwoju psychoruchowego i czynniki go warunkujące; tempo, rytm i dynamika zmian rozwojowych; typologia zaburzeń rozwoju psychomotorycznego; przyczyny zaburzeń rozwoju psychomotorycznego; patomechanizmy zaburzeń rozwoju psychoruchowego; zaburzenia motoryczne (ruchowe) – niezręczność całego ciała, niezręczność manualna; zaburzenia procesów orientacyjno-poznawczych – mikrozaburzenia spostrzegania wzrokowego (dysfunkcje korowego ośrodka wzrokowego), zaburzenia analizy i syntezy słuchowej; zaburzenia napędu psychoruchowego – zahamowanie i nadpobudliwość; zaburzenia emocjonalno-motywacyjne – zaburzenia nerwicowe, obojętność uczuciowa, nadpobudliwość emocjonalna, agresja dziecięca.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rozwój człowieka i odchylenia od ustalonej normy rozwojowej; metody oceny stanu zdrowia; procesy ważne dla ochrony zdrowia w zakresie warunkującym dobranie odpowiedniej terapii.

Umiejętności (potrafi): wskazać normę rozwoju psychoruchowego na poszczególnych etapach rozwoju; dobrać odpowiednie środki terapeutyczne do wyrównania parcjalnych zaburzeń rozwoju pacjenta.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): organizacji pracy indywidualnej i w grupie, oceny własnych ograniczeń i podjęcia pomocy od innych specjalistów.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4. Zaburzenia procesów emocjonalno-motywacyjnych u dzieci

Cel kształcenia: zaznajomienie z przyczynami i przebiegiem zaburzeń rozwoju procesów emocjonalno-motywacyjnych u dzieci.

Treści merytoryczne:

Wykłady: definicje emocji, cechy procesów emocjonalnych, podział i typy emocji; czynniki wywołujące emocje i funkcje emocji; mechanizmy emocji i inteligencja emocjonalna; lęk, strach i fobia; definicje i mechanizmy motywacji; typy motywacji i stany

motywacyjne; warunki skuteczności kary i nagrody; teoria przywiązania; znaczenie więzi opiekun-dziecko dla późniejszego rozwoju.

Ćwiczenia: trening umiejętności dla osób z problemami emocjonalno-motywacyjnymi; specyfika zaburzeń emocjonalno-motywacyjnych okresu dzieciństwa; klasyfikacja i diagnoza zaburzeń emocjonalnych, behawioralnych i rozwojowych – kategorie zaburzeń występujących u dzieci; studia przypadków.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): etapy prawidłowego rozwoju emocjonalnego oraz przy-czyny i przebieg jego zaburzeń, dynamikę procesów nerwowych, a także instytucje biorące udział w kompensacji i terapii zaburzeń procesów emocjonalno-motywacyjnych.

Umiejętności (potrafi): ocenić, czy reakcja emocjonalna dziecka jest adekwatna do jego rozwoju oraz siły bodźca; wskazać różnice zaburzeń dynamiki procesów nerwowych oraz różnice w zachowaniu dzieci doświadczających niepowodzeń szkolnych od dzieci dobrze się uczących.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): nauki przez całe życie; podjęcia pracy indywidualnej i grupowej; współpracy z innymi specjalistami; identyfikacji i rozstrzygnięcia dylematów związanych z pracą logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

5. Lingwistyczna analiza tekstu w normie i patologii

Cel kształcenia: merytoryczne i praktyczne przygotowanie do badania lingwistycznego tekstu w aspekcie logopedycznym; wykształcenie umiejętności analizy tekstów (monologów i polilogów) ze względu na poziom kompetencji, a także na rodzaj i poziom zaburzeń językowych i komunikacyjnych.

Treści merytoryczne: kompetencja językowa i kompetencja komunikacyjna; hierarchiczna struktura języka i tekstu, wyraz (leksem) w aspekcie słowotwórczym, fleksyjnym i syntaktycznym; zaburzenia na różnych poziomach systemu i tekstu (ze szczególnym uwzględnieniem poziomu składniowego), wykładniki tekstowości, kompetencje narracyjne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): aspekty wiedzy o języku i tekście, pozwalające zanalizować problem logopedyczny z perspektywy lingwistycznej; cechy i typy zaburzeń w komunikacji językowej.

Umiejętności (potrafi): odróżniać teksty poprawne od zaburzonych; analizować tekst i wskazywać zaburzenia na różnych poziomach; oceniać poprawność przeprowadzonych analiz; samodzielnie zdobywać i poszerzać wiedzę językoznawczą istotną w pracy logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności; samokształcenia – pogłębiania wiedzy oraz świadomości językowej i wykorzystania jej w kontaktach społecznych; działania w sposób przedsiębiorczy i odpowiedzialny; pracy zarówno samodzielnej, jak i w grupie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

6. Zaburzenia przetwarzania słuchowego. Usprawnianie percepcji słuchowej

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy, rozwinięcie umiejętności oraz kształtowanie kompetencji umożliwiających diagnozowanie i prowadzenie terapii zaburzeń przetwarzania słuchowego skutkujących zaburzeniami kompetencji językowych i komunikacyjnych.

Treści merytoryczne: słuch fizjologiczny i ośrodkowy; drogi słuchowe; wyższe funkcje słuchowe; słuch mowny; rozwój funkcji słuchowych w ontogenezie; rodzaje dźwięków i ich parametry; zaburzenia percepcji słuchowej; zaburzenia przetwarzania słuchowego (APD) – etiologia, mechanizmy, objawy; diagnoza zaburzeń przetwarzania słuchowego; profile APD; APD a inne zaburzenia mowy – diagnoza różnicowa; terapia zaburzeń przetwarzania słuchowego; współpraca w zespole specjalistycznym (audiolog, neurolog, psycholog, pedagog, logopeda, nauczyciel i in.).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię medyczną i logopedyczną stosowaną w diagnozie i terapii audiofonologicznej; zaburzeń słuchu oraz zaburzeń przetwarzania słuchowego.

Umiejętności (potrafi): wskazać na etapy składające się na diagnozę audiofonologiczną, przedstawić zastosowanie narzędzi diagnostycznych; zaprogramować terapię zaburzeń przetwarzania słuchowego, uwzględniając indywidualne potrzeby dziecka lub osoby dorosłej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy ze specjalistami innych dziedzin w diagnozie i terapii APD; ciągłego poszerzania wiedzy; rozumienia znaczenia i roli logopedii w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

7. Patologia jamy ustnej i twarzy dla logopedów

Cel kształcenia: rozwijanie istotnej wiedzy o funkcji i fizjologii twarzy i jamy ustnej oraz wiedzy o patologiach jamy ustnej i twarzy, ich wpływu na narząd mowy; kształtowanie wiedzy, jak funkcjonować w zespole leczącym wady twarzy i jamy ustnej oraz o diagnostyce w zakresie patologii twarzy i jamy ustnej ważnej w pracy logopedy.

Treści merytoryczne: patologia jamy ustnej i uzębienia – ich wpływ na pracę logopedy; logopeda jako pierwszy diagnosta patologii jamy ustnej i twarzy; leczenie zespołowe dyzostoz twarzowych; leczenie zespołowe w onkologii jamy ustnej – rola logopedy; leczenie zespołowe wad twarzy – rola logopedy w zespole i diagnostyce.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady leczenia patologii jamy ustnej i twarzy; rolę logopedy w zespole leczącym patologię jamy ustnej.

Umiejętności (potrafi): wstępnie zdiagnozować problem medyczny i w odpowiedni sposób nim zarządzić; poszerzać wiedzę medyczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk logopedycznych; współpracy z lekarzami w diagnozie i terapii pacjenta z zaburzeniami mowy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

8. Warsztaty logopedyczne. Diagnoza warunków orofacjalnych

Cel kształcenia: rozwijanie umiejętności holistycznej oceny warunków orofacjalnych oraz jakości funkcji prymarnych i sekundarnych.

Treści merytoryczne: ocena postawy ciała z uwzględnieniem napięcia mięśniowego; ocena nerwów czaszkowych; badanie jamy ustnej i sprawności aparatu artykulacyjnego: język – siła, napięcie mięśniowe, motoryka, pozycja spoczynkowa; wargi – napięcie, ruchomość; podniebienie; ocena wędzidełek; ocena funkcji oddychania; okluzja i zgryz – narzędzia i arkusze diagnostyczne; ocena cech dysmorficznych w obszarze głowy – powtórzenie na podstawie wybranych przypadków klinicznych; kompensacje w obszarze ustno-twarzowym – powtórzenie na podstawie wybranych przypadków klinicznych; ocena sensoryczna obszaru ustno-twarzowego – narzędzia i arkusze diagnostyczne; ocena funkcji pokarmowych (ssanie, połykanie, żucie) – narzędzia i arkusze diagnostyczne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): narzędzia oraz arkusze diagnostyczne usprawniające holistyczną diagnozę logopedyczną; powiązania różnych anomalii i dysfunkcji w obrębie aparatu mowy z komunikacją językową.

Umiejętności (potrafi): scharakteryzować i ocenić poszczególne anomalie i dysfunkcje w obrębie aparatu mowy; poprawnie posługiwać się terminologią; zaprogramować terapię logopedyczną uwzględniającą wsparcie w zakresie poszczególnych anomalii i dysfunkcji w obrębie aparatu mowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy ze specjalistami różnych dziedzin

w procesie diagnozy i terapii osób z zaburzeniami komunikacji językowej; stałego podnoszenia kompetencji zawodowych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

9. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa I

Cel kształcenia: przygotowanie do opracowania koncepcji oraz przeprowadzenia badań; sformułowanie problemu badawczego; dobranie odpowiedniej literatury i kwerenda źródeł; przestrzeganie jakości merytorycznej oraz normy językowej, stylistycznej i gatunkowej tekstu naukowego; ustalenie indywidualnych tematów prac magisterskich i opracowanie struktury pracy.

Treści merytoryczne: zapoznanie się z propozycjami tematyki badawczej w obrębie logopedii; dyskusja nad możliwościami realizacyjnymi prowadzenia badań; wybór i opracowanie tematu oraz problematyki badawczej zgodnie z prezentowanymi zainteresowaniami badawczymi; omówienie różnic w metodologii; omówienie etyki prowadzenia badań; przygotowywanie koncepcji pracy magisterskiej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia merytoryczne i metodologiczne z dziedziny będącej przedmiotem seminarium i pracy dyplomowej; zasady opracowania tekstu naukowego ze szczególnym uwzględnieniem logopedii oraz etycznych norm projektowania i realizacji badań naukowych; narzędzia, pozwalające na wyszukiwanie i wykorzystanie informacji z zakresu logopedii.

Umiejętności (potrafi): rozróżniać orientacje metodologiczne w badaniach naukowych w zakresie logopedii, formułować cele i problemy badawcze, stosować dobór adekwatnych metod i technik, konstruować narzędzia badawcze, opracowywać, prezentować i interpretować wyniki badań, wyciągać wnioski, wskazywać kierunki dalszych badań w obrębie wybranego zakresu logopedii; samodzielnie zaprojektować oraz przygotować metodologicznie i formalnie pracę magisterską: od wyboru i precyzyjnego sformułowania problemu badawczego, poprzez krytyczną analizę literatury, opracowanie odpowiedniego projektu metodologicznego, aż do stworzenia spójnego konspektu (planu) pracy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego planowania i organizacji własnej pracy; wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy w zakresie tematu pracy; krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności; rozumienia potrzeby samokształcenia i dalszego rozwoju.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

10. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa II

Cel kształcenia: kształtowanie umiejętności projektowania i analizowania badań w zakresie logopedii; doskonalenie umiejętności dostrzegania własnych ograniczeń w zakresie obiektywizmu badawczego; rozwijanie umiejętności w zakresie poszukiwania terenu badań i grupy badawczej, konstruowanie części warstwy teoretycznej i metodologicznej pracy magisterskiej.

Treści merytoryczne: szczegółowe zagadnienia związane z powstawaniem kolejnych etapów pracy magisterskiej; zasady i sposoby doboru próby badawczej, selekcji i doboru literatury; podstawowe informacje dotyczące planowania pracy badawczej, w tym zasad etycznych (plagiatorstwa) i edytorskich; możliwości prowadzenia badań w terenie; konstruowanie warstwy teoretycznej i metodologicznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady opracowania tekstu naukowego ze szczególnym uwzględnieniem logopedii; narzędzia pozwalające na wyszukiwanie i wykorzystanie informacji z zakresu logopedii; teoretyczne podstawy procesu badawczego w oparciu o krytyczną analizę literatury przedmiotu; zagadnienia merytoryczne i metodologiczne z dziedziny będącej przedmiotem seminarium i pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, gromadzić, analizować, selekcjonować i oceniać

informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy; przygotować tekst naukowy właściwy pod względem formalnym i merytorycznym; realizować własne projekty badawcze; planować rozwój zawodowy, pogłębiając kompetencje logopedyczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego planowania i organizacji własnej pracy; wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy z zakresu wybranych aspektów logopedii; krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności; rozumienia potrzeby samokształcenia i dalszego rozwoju.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

11. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa III

Cel kształcenia: dalsze kształcenie umiejętności formułowania dłuższych wypowiedzi pisemnych niezbędnych do powstania pracy dyplomowej; rozwiązywanie bardziej szczegółowych zagadnień badawczych, związanych z tematem pracy; rozwój umiejętności krytycznego i analitycznego podejścia do postawionych problemów badawczych.

Treści merytoryczne: szczegółowe zagadnienia związane z powstawaniem kolejnych etapów pracy magisterskiej; krytyczna analiza studiowanej literatury; prezentacja opracowanych fragmentów pracy magisterskiej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady opracowania tekstu naukowego ze szczególnym uwzględnieniem logopedii; narzędzia pozwalające na wyszukiwanie i wykorzystanie informacji z zakresu logopedii; zagadnienia merytoryczne i metodologiczne z dziedziny będącej przedmiotem seminarium i pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, gromadzić, analizować, selekcjonować i oceniać informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy; przygotować tekst naukowy właściwy pod względem formalnym, metodologicznym i merytorycznym; realizować własne projekty badawcze; efektywnie planować i organizować własną pracę; planować rozwój zawodowy, pogłębiając kompetencje logopedyczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania tradycji i dorobku badań naukowych w zakresie logopedii; wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy z zakresu wybranych aspektów logopedii; krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności; rozumienia potrzeby samokształcenia i dalszego rozwoju.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

12. Seminarium magisterskie i praca dyplomowa IV

Cel kształcenia: pogłębianie wiedzy i umiejętności badawczych; ukończenie całości rozprawy i jej ewentualna poprawa według zaleceń promotora; przygotowanie ostatecznej wersji pracy dyplomowej.

Treści merytoryczne: szczegółowe zagadnienia związane z powstawaniem kolejnych etapów pracy magisterskiej; rozwiązywanie założonych problemów badawczych; opisu i analizy wybranej problematyki, sformułowanie wniosków, podsumowanie badania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady opracowania tekstu naukowego ze szczególnym uwzględnieniem logopedii; narzędzia pozwalające na wyszukiwanie i wykorzystanie informacji z zakresu logopedii; szczegółowe zagadnienia merytoryczne i metodologiczne z dziedziny będącej przedmiotem seminarium i pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, gromadzić, analizować, selekcjonować i oceniać informacje z różnych źródeł oraz formułować na tej podstawie krytyczne sądy; przygotować tekst naukowy właściwy pod względem formalnym i merytorycznym; realizować własne projekty badawcze; planować rozwój zawodowy, pogłębiając kompetencje logopedyczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego planowania i organizacji własnej pracy; wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy z zakresu wybranych aspektów logopedii; krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności; rozumienia potrzeby

samokształcenia i dalszego rozwoju; dostrzegania roli logopedii i zrozumienia odpowiedzialności wiążącej się z wykonywaniem zawodu logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

13. Pierwsza pomoc przedmedyczna

Cel kształcenia: zapoznanie z zasadami udzielania pierwszej pomocy oraz wykształcenie umiejętności praktycznych związanych z udzieleniem pomocy przedmedycznej w stanach nagłych.

Treści merytoryczne: pierwsza pomoc w wypadkach komunikacyjnych; resuscytacja krążeniowo-oddechowej dorosłych i dzieci; pierwsza pomoc w omdleniach, epilepsji, zawale mięśnia sercowego, napadzie astmatycznym, udarach, krwawieniach nosa; postępowanie w złamaniach, zranieniach, oparzeniach, porażeniach prądem elektrycznym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę ciała człowieka; metody oceny stanu zdrowia pacjenta.

Umiejętności (potrafi): podjąć kompleksowe działania pomocy przedmedycznej; ocenić w sposób podstawowy stan zdrowia osoby, która uległa wypadkowi, zastosować konieczną pomoc przedmedyczną oraz wezwać konieczne służby ratunkowe.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy w grupie, przyjmując różne w niej role; oceny własnych ograniczeń, zwrócenia się o pomoc specjalistów.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

14. Wczesne wspomaganie rozwoju dziecka

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy dotyczącej istoty wczesnego wspomagania rozwoju małego dziecka oraz stosowanych metod diagnozy i terapii małych dzieci z grupy ryzyka zaburzeń rozwojowych i z zaburzeniami rozwojowymi.

Treści merytoryczne:

Wykłady: podstawowe założenia, istota i znaczenie wczesnego wspomagania rozwoju dziecka; wczesne wspomaganie rozwoju dziecka – kompleksowe wsparcie terapeutyczne; wczesna interwencja a wczesne wspomaganie rozwoju – różne podejścia, ujęcia, definicje; rozwiązania praktyczne w procesie wczesnego wspomagania rozwoju; trzylatek zaczyna chodzić do przedszkola – wspomaganie rozwoju dzieci u progu edukacji przedszkolnej; psychologiczne i pedagogiczne podstawy wspomagania rozwoju umysłowego dzieci, które rozpoczną naukę w szkole; wspomaganie dzieci w rozwoju czynności intelektualnych i w rozwoju mowy.

Ćwiczenia: rozwinięcie, uszczegółowienie oraz praktyczne zastosowanie treści omawianych na wykładach; analiza metod diagnozy i terapii wykorzystywanych we wczesnym wspomaganiu rozwoju.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia wspomagania rozwoju małego dziecka oraz stosowanych metod diagnozy i terapii dzieci z grupy ryzyka zaburzeń rozwojowych i z zaburzeniami rozwojowymi.

Umiejętności (potrafi): stosować wybrane narzędzia do diagnozy i terapii dziecka w zakresie wczesnego wspomagania rozwoju; poprawnie posługiwać się terminologią z zakresu logopedii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego planowania i organizacji własnej pracy; wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy z zakresu wspomagania rozwoju małego dziecka; rozwijania umiejętności zawodowych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

15. Arteterapia

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zagadnieniami z zakresu arteterapii; nabycie praktycznych umiejętności wykorzystania różnorodnych form i technik arteterapii w procesie wspierania rozwoju jednostki; planowanie, realizacja i ewaluacja działań arteterapeutycznych (z uwzględnieniem ich indywidualnych, społecznych i kulturowych uwarunkowań); możliwość

ich wykorzystywania w codziennej pracy zawodowej.

Treści merytoryczne: istota arteterapii; wybrane formy arteterapii; techniki charakterystyczne dla wybranych form arteterapii; proces arteterapeutyczny – jego planowanie, przebieg, ewaluacja; osoba arteterapeuty (kompetencje zawodowe i osobowościowe); rozwijanie kompetencji poznawczych, emocjonalnych, społecznych uczestników arteterapii; rozwijanie ich wrażliwości, kreatywności, sprawności fizycznej (motoryka mała i duża, koordynacja ruchowa); wykorzystanie różnych form i technik arteterapii w pracy logopedy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): działania arteterapeutyczne.

Umiejętności (potrafi): zaplanować, zrealizować działania arteterapeutyczne, a także dokonać ich ewaluacji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podejmowania w profesjonalny sposób działań arteterapeutycznych ze świadomością etycznego wymiaru tychże działań.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

16. Neurolingwistyka

Cel kształcenia: poznanie najnowszych badań i kontrowersji z zakresu neurolingwistyki w paradygmacie neuromedycznym, psychologicznym i lingwistycznym.

Treści merytoryczne:

Wykłady: relacja język – umysł – mózg jako przedmiot neurolingwistyki, mózgowa organizacja języka – główne koncepcje, wyniki najnowszych badań neurolingwistycznych i ich aplikacja w postępowaniu logopedycznym.

Ćwiczenia: diagnozowanie zaburzeń językowych i komunikacyjnych – poznanie i stosowanie technik przydatnych w diagnozie logopedycznej (np. metody przesiewowe w badaniu afazji, Bostoński Test do Diagnozy Afazji, Token Test, SydBat, Cambridge Semantic Battery, RHLB – Bateria do Badania Zdolności Komunikacyjnych Prawej Półkuli Mózgu).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): koncepcje dotyczące mózgowej organizacji języka i zachowań językowych, metody i techniki diagnozowania zaburzeń językowych w przypadku schorzeń neurologicznych na potrzeby postępowania logopedycznego.

Umiejętności (potrafi): określić uwarunkowania, patomechanizmy i objawy zaburzeń językowych i komunikacyjnych; stosować metody i techniki oceny zaburzeń językowych i komunikacyjnych w oparciu o posiadaną wiedzę na potrzeby postępowania logopedycznego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): tworzenia profesjonalnej relacji logopedy w kontakcie z pacjentem; przyjęcia postawy rozumiejącej, nieoceniającej i empatycznej w procesie diagnostycznym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

17. Neuropsychologia kliniczna

Cel kształcenia: poznanie najnowszych danych, badań i kontrowersji z zakresu neuropsychologii klinicznej.

Treści merytoryczne:

Wykłady: organizacja OUN i metody badania funkcji OUN; zaburzenia percepcji i uwagi; zaburzenia świadomości; zaburzenia pamięci; zaburzenia emocji; zaburzenia języka i mowy; zaburzenia funkcji wykonawczych; neuropsychologia kliniczna dziecka.

Ćwiczenia: diagnoza zaburzeń poznawczych i językowych OUN – poznanie i wykorzystanie metod przydatnych w pracy logopedycznej (m. in. ACE-III, MoCA, MMSE, NDD, BDA).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): najnowsze koncepcje i dyskusje neuropsychologiczne, w tym dotyczące mózgowej organizacji językowej i komunikacyjnej; metody oceny zaburzeń

poznawczych i emocjonalnych, wynikających z uszkodzenia OUN, które może wykorzystać w praktyce zawodowej logopedy.

Umiejętności (potrafi): trafnie wskazać konteksty diagnostyczne zaburzeń poznawczych i emocjonalnych; stosować metody oceny zaburzeń poznawczych i emocjonalnych w oparciu o posiadaną wiedzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): tworzenia profesjonalnej postawy logopedy w kontakcie z pacjentem; przyjęcia postawy rozumiejącej, nieoceniającej i empatycznej w kontakcie diagnostycznym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

18. Interdyscyplinarne nauczanie zintegrowane w logopedii

Cel kształcenia: pogłębienie i integrowanie wiedzy oraz rozwijanie umiejętności w zakresie prawidłowego rozpoznania przyczyn zaburzeń mowy oraz doboru metod terapeutycznych i dalszego adekwatnego skierowania do specjalistycznej opieki; rozwijanie umiejętności diagnozowania logopedycznego.

Treści merytoryczne: wybrane aspekty patologii aparatu mowy i ich wpływ na funkcjonowanie psychospołeczne i komunikację; wady rozwojowe w obrębie sklepienia czaszki – kraniosynostozy; wady rozszczepowe – aspekt medyczny i logopedyczny; wady zgryzu i nieprawidłowości zębowe – utrwalenie i rozszerzenie wiadomości na podstawie wybranych przypadków klinicznych; leczenie zespołowe wad twarzowo-szczękowo-zgryzowych; pierścień chłonny gardła, wpływ przewlekłych stanów zapalnych górnych dróg oddechowych na wymowę; ograniczenie sprawności mięśnia okrężnego warg; funkcje oddechowe, pokarmowe, warunki zgryzowe i artykulacja – wzajemne powiązanie, norma i patologia; fonochirurgia; zasady współpracy pomiędzy logopedą a foniatrą, laryngologiem, chirurgiem, stomatologiem i ortodontą; wykorzystanie diagnozy foniatrycznej, laryngologicznej i ortodontycznej w diagnozie i terapii logopedycznej; rozwój dzieci urodzonych przedwcześnie; wczesne wspomaganie dzieci z diagnozą padaczki; wpływ wad serca na rozwój mowy – współpraca z kardiologiem; współpraca logopedy z neurologiem – pacjent z zaburzeniami układu nerwowego wpływającymi na rozwój funkcji prymarnych i komunikację; interdyscyplinarność oraz multiprofesjonalizm w pracy logopedy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię medyczną przydatną w zawodzie logopedy; powiązania różnych anomalii i dysfunkcji w obrębie aparatu mowy z komunikacją językową.

Umiejętności (potrafi): scharakteryzować poszczególne anomalie i dysfunkcje wpływające na rozwój i zaburzenia mowy; poprawnie posługiwać się terminologią istotną w pracy logopedy; samodzielnie zdobywać wiedzę; podejmować współpracę i skutecznie komunikować się z innymi specjalistami w procesie diagnozy i terapii osób z zaburzeniami komunikacji językowej, adekwatnie stosując poznaną terminologię.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dbania o dorobek i prestiż zawodu oraz etykę pracy; autorefleksji i rozwijania kompetencji zawodowych, zgodnych z etosem wykonywanej profesji; popularyzacji wiedzy z zakresu logopedii.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

19. Warsztaty logopedyczne. Terapia osób z rozszczepem podniebienia

Cel kształcenia: wykształcenie umiejętności oceny funkcji prymarnych oraz sekundarnych pacjenta z rozszczepem podniebienia oraz doboru adekwatnych do rodzaju zaburzenia metod wykorzystywanych w terapii logopedycznej.

Treści merytoryczne: etiologia i patogeneza rozszczepów; podział rozszczepów; cechy dziecka z rozszczepem; patomechanizm i uwarunkowania zaburzeń mowy u osób z rozszczepem; rozwój mowy dziecka z rozszczepem; artykulacja kompensacyjna; cechy wymowy a warunki czynnościowo-anatomiczne; zaburzenia artykulacji i nosowanie; wczesna interwencja logopedyczna u dziecka z rozszczepem; etapy terapii logopedycznej;

rodzaje ćwiczeń logopedycznych; ćwiczenia podniebienia miękkiego i zwarcia podniebiennogardłowego; zaburzenia słuchu; terapia wspierająca funkcje słuchowe; elektrostymulacja w terapii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię związaną z rozszczepami podniebienia; metody prowadzenia terapii z pacjentem z rozszczepem podniebienia.

Umiejętności (potrafi): ocenić zaburzenia mowy u osób z rozszczepem; zaplanować przebieg terapii logopedycznej u osób w różnym wieku z rozszczepem podniebienia, uwzględniając ich indywidualne potrzeby, możliwości i ograniczenia; poprawnie posługiwać się terminologią istotną w pracy logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przeprowadzania wspierającej rozmowy z rodziną pacjenta z rozszczepem podniebienia.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

20. Warsztaty logopedyczne. Terapia opóźnionego rozwoju mowy

Cel kształcenia: wykształcenie zaawansowanych umiejętności programowania zindywidualizowanej terapii dla dziecka z opóźnionym rozwojem mowy o różnej etiologii ze szczególnym uwzględnieniem zaburzeń na tle neurologicznym oraz wypracowanie umiejętności współpracy ze środowiskiem dziecka.

Treści merytoryczne: formułowanie celu i planowanie procesu terapii na podstawie analizy i prawidłowej interpretacji wyników diagnozy; metody, techniki terapeutyczne oraz inne formy wsparcia dzieci z opóźnionym rozwojem mowy – zróżnicowanie, charakterystyka, kryteria doboru; narzędzia i pomoce terapeutyczne; opóźniony rozwój mowy o etiologii neurologicznej – specyfika postępowania terapeutycznego; weryfikowanie diagnozy logopedycznej jako wynik ewaluacji postępów w terapii; analiza przypadków; opracowywanie zindywidualizowanych programów terapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody, techniki terapeutyczne oraz inne formy wsparcia dzieci z opóźnionym rozwojem mowy; istotę postępowania logopedycznego w opóźnionym rozwoju mowy ze szczególnym uwzględnieniem zaburzeń na tle neurologicznym.

Umiejętności (potrafi): formułować cel i planować proces terapii w oparciu o analizę i prawidłową interpretację wyników diagnozy; dokonać odpowiedniego wyboru metod i technik oraz pomocy terapeutycznych; opracować zindywidualizowany program terapii dla dziecka z opóźnionym rozwojem mowy; stosownie posługiwać się terminologią z zakresu logopedii; samodzielnie poszerzać swoją wiedzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego planowania i organizacji własnej pracy, rozumie potrzebę samodzielnego aktualizowania wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

21. Warsztaty logopedyczne. Terapia zaburzeń wymowy

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy i rozwijanie umiejętności związanych z diagnozą i terapią zaburzeń wymowy u dzieci i osób dorosłych, ze szczególnym uwzględnieniem procesu terapeutycznego.

Treści merytoryczne: diagnoza i terapia logopedyczna zaburzeń wymowy u dzieci i dorosłych – analizowanie wyników diagnozy; zasady planowania terapii; metody terapeutyczne stosowane w zaburzeniach wymowy – zróżnicowanie, charakterystyka, kryteria doboru; funkcjonalny dobór narzędzi i pomocy terapeutycznych; programowanie zindywidualizowanej terapii; specyfika pracy logopedycznej z dzieckiem oraz osobą dorosłą z zaburzeniami wymowy – analiza porównawcza; ewaluacja wyników terapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę postępowania diagnostycznego i terapeutycznego w przebiegu zaburzeń wymowy u dzieci oraz osób dorosłych; przebieg diagnozy zaburzeń wymowy;

metody terapii stosowane w zaburzeniach wymowy; możliwości wykorzystywania narzędzi i pomocy terapeutycznych.

Umiejętności (potrafi): poddać analizie wyniki diagnozy zaburzeń wymowy; zaplanować przebieg terapii zaburzeń wymowy u osób w różnym wieku, uwzględniając ich indywidualne potrzeby, możliwości i ograniczenia; uzasadniać dobór metod i technik diagnostycznych oraz terapeutycznych, a także narzędzi i pomocy wykorzystywanych w terapii zaburzeń wymowy; posługiwać się terminologią logopedyczną oraz samodzielnie rozwijać wiedzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego planowania i organizacji własnej pracy, rozumie potrzebę samodzielnego aktualizowania wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

22. Teorie lingwistyczne w logopedii

Cel kształcenia: zapoznanie z najważniejszymi teoriami i kierunkami w językoznawstwie (strukturalizm, generatywizm, kognitywizm) oraz możliwością ich zastosowania w logopedii.

Treści merytoryczne:

Wykłady: zagadnienia przybliżające podstawowe pojęcia i problemy z zakresu metodologii nauk oraz założenia dwudziestowiecznych teorii i kierunków lingwistycznych (strukturalizmu, generatywizmu i kognitywizmu) oraz ich wpływ na kształtowanie teorii logopedycznej (np. teoria prototypów E. Rosch, teoria dyskursu).

Ćwiczenia: treści ćwiczeń stanowią uszczegółowienie zagadnień omawianych na wykładach i koncentrują się wokół następujących zagadnień: opozycje wprowadzone do opisu języka przez F. de Saussure'a (głównie: system – tekst), osiągnięcia szkoły praskiej, wybrane założenia generatywizmu (m. in. opozycja: kompetencja językowa – wykonanie, aspekt twórczy języka, istota modelu Chomsky'ego) i kognitywizmu (m. in. idea interdyscyplinarności, teoria prototypów i zbiorów rozmytych). Próba pokazania wpływu poszczególnych paradygmatów językoznawstwa na rozwój teorii w logopedii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): kierunki we współczesnym językoznawstwie; teorie lingwistyczne i terminologię językoznawczą istotną w pracy logopedy; wpływ teorii językoznawczych na teorie funkcjonujące w logopedii.

Umiejętności (potrafi): charakteryzować poszczególne teorie językoznawcze oraz objaśniać związane z nimi terminy; wskazać powiązania między teoriami lingwistycznymi a teoriami stosowanymi w logopedii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samokształcenia; posługiwania się terminologią z zakresu językoznawstwa i logopedii oraz wyjaśniania w kontaktach społecznych zjawisk charakterystycznych dla obu dyscyplin.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

23. Diagnoza idiolektu pacjenta

Cel kształcenia: wykształcenie umiejętności rozpoznawania, analizy i opisu cech charakterystycznych dla języka osobniczego, na które składają się cechy leksykalne, fleksyjne i składniowe pacjenta, często uwarunkowane czynnikami biomedycznymi; wykształcenie umiejętności odróżniania zjawisk patologicznych w wymowie i języku pacjenta od cech fonetycznych i leksykalnych warunkowanych pochodzeniem społecznym i regionalnym polszczyzny; kształcenie umiejętności analizy cech języka osobniczego w kontekście psycholingwistycznym.

Treści merytoryczne:

Wykłady: metody i procedury badawcze idiolektu; wpływ środowiska i regionu na kształt wypowiedzi; znaczenia pól znaczeniowych i słów-kluczy dla charakterystyki psycholingwistycznej człowieka; zależności między idiolektem i idiostylem a językowym obrazem świata; wpływ płci na zachowania językowe osoby; specyfika języka osób z różnymi zaburzeniami mowy i komunikacji uwarunkowanymi afazją, schizofazją, oligofazją oraz

chorobami związanymi z wiekiem senioralnym.

Ćwiczenia: prezentacja analizy wypowiedzi wybranych osób pod kątem cech osobniczych; analiza wypowiedzi pod kątem fonetycznym, gramatycznym, leksykalnym i stylistycznym z uwzględnieniem uwarunkowań biomedycznych i specyfiki etapu rozwoju (w wypadku analizy wypowiedzi dziecięcych).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): definicję idiolektu, biolektu, idiostylu; procedurę badania idiolektu; sposoby badania poszczególnych podsystemów języka; wpływ czynników biomedycznych na ukształtowanie wypowiedzi.

Umiejętności (potrafi): scharakteryzować wypowiedź pod względem fonetycznym, leksykalnym i gramatycznym; wskazać wpływ zaburzeń psychicznych, chorób i dysfunkcji z nim związanych na kształt wypowiedzi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samokształcenia i dostosowywania komunikacji w zależności od kontekstu i odbiorcy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

24. Wybrane obszary współczesnej logopedii I:

24.1. Warsztaty logopedii artystycznej

Cel kształcenia: pogłębianie wiedzy i rozwijanie umiejętności na temat teorii i praktyki logopedii artystycznej; utrwalenie wiedzy o polskiej wymowie scenicznej; szczegółowe zaznajomienie z wybranymi metodami scenicznej interpretacji tekstu – techniki i wyrazistości słowa; zdobycie elementarnych umiejętności aktorskich przydatnych w praktyce logopedy artystycznego.

Treści merytoryczne: istota teorii i praktyki logopedii artystycznej; ćwiczenia z polskiej wymowy scenicznej; grupowe i indywidualne ćwiczenia ze scenicznej interpretacji tekstu; elementarne ćwiczenia aktorskie na tekście (wiersz, proza); ćwiczenia i treningi przezwyciężające treść i przełamujące strach przed wystąpieniami o charakterze artystycznym; ocena, korygowanie i doskonalenie wymowy osób występujących na scenie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): formy logopedii artystycznej i zasady polskiej wymowy scenicznej; teoretyczną i praktyczną wiedzę z zakresu pracy nad tekstem artystycznym; zasady pracy i prezentowania scenicznego wizerunku słowa.

Umiejętności (potrafi): stosować logopedię artystyczną; posługiwać się polską wymową sceniczną; pracować nad tekstem artystycznym i jego scenicznym wizerunkiem.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń logopedycznych; dbania o poprawną wymowę i skuteczną komunikację; rozumienia roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

24.2. Rehabilitacja

Cel kształcenia: zdobycie wiedzy obejmującej terminologię z zakresu rehabilitacji niezbędnej w pracy logopedy; analiza potrzeb pacjenta w zakresie podstaw rehabilitacji; poznanie zasad prawidłowego wykonywania czynności życia codziennego.

Treści merytoryczne: rola logopedy w interdyscyplinarnym zespole rehabilitacyjnym; fizjoterapia – definicja; podstawy kinezyterapii i fizykoterapii; rodzaje ćwiczeń i ich zastosowanie; profilaktyka prawidłowego wykonywania czynności życia codziennego; metody neurofizjologiczne; biofeedback; afasystem; rodzaje zabiegów fizykalnych: elektroterapia, magnetoterapia, światłolecznictwo, hydroterapia, ultradźwięki; masaż.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię z zakresu rehabilitacji niezbędną w pracy logopedy, potrzeby pacjenta w zakresie podstaw rehabilitacji.

Umiejętności (potrafi): podjąć kompleksowe działania diagnostyczne, profilaktyczne oraz terapeutyczne z wykorzystaniem technologii informacyjnych w zakresie dotyczącym logopedii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w interdyscyplinarnym zespole.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

25. Wykład monograficzny I

25.1. Wybrane zagadnienia muzykoterapii

Cel kształcenia: kształcenie świadomości integracji różnego typu działań terapeutycznych służących rozwojowi osobistemu w pracy logopedy; rozbudzenie zainteresowania muzykoterapią; kształtowanie postawy badawczej.

Treści merytoryczne: historia oddziaływań muzykoterapeutycznych; współczesne definicje muzykoterapii; sylwetka muzykoterapeuty; modele i metody pracy muzykoterapeutycznej; techniki muzykoterapii; wykorzystanie technik muzykoterapeutycznych w praktyce klinicznej – od okresu prenatalnego do starości.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): typy metod oraz podstawowe szkoły muzykoterapeutyczne i techniki ich działań.

Umiejętności (potrafi): wymienić najważniejsze szkoły muzykoterapeutyczne oraz szczegółowo scharakteryzować jedną z nich; wskazać różnice między metodami receptywnymi i aktywnymi w muzykoterapii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): kształcenia się przez całe życie, poszerzania warsztatu zawodowego logopedy, komunikacji opartej na wzajemnym szacunku i zrozumieniu oraz do udziału w kulturze regionu i kraju.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

25.2. Lingwistyka komputerowa

Cel kształcenia: kształcenie świadomości i kompetencji językoznawczej, rozbudzenie zainteresowania językoznawstwem komputerowym, kształtowanie postawy badawczej.

Treści merytoryczne: językoznawstwo komputerowe a inne subdyscypliny językoznawcze; geneza językoznawstwa komputerowego w Polsce i na świecie; korpus tekstów jako wyznacznik badań empirycznych; narodowy Korpus Języka Polskiego oraz inne korpusy językowe; metody opisu stosowane w polskim językoznawstwie komputerowym; najczęstsze zastosowania językoznawstwa komputerowego; najnowsze słowniki języka polskiego jako przykład szczegółowych zastosowań metod językoznawstwa komputerowego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię z zakresu językoznawstwa komputerowego i korpusowego oraz wybrane metody maszynowej analizy jednostek języka.

Umiejętności (potrafi): wymienić najważniejsze korpusy tekstów oraz scharakteryzować wybrany; wykonać prosty eksperyment językoznawczy w oparciu o poznane metody i narzędzia badań językoznawstwa komputerowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, pracy indywidualnej oraz grupowej, komunikacji opartej na wzajemnym szacunku i zrozumieniu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

26. Terapia zaburzeń płynności mowy

Cel kształcenia: rozszerzenie wiedzy dotyczącej zaburzeń płynności mówienia ze szczególnym uwzględnieniem procesu terapii; wyposażenie w umiejętności pozwalające na prawidłowe programowanie terapii, trafny wybór metod w oparciu o wiedzę dotyczącą etiologii, objawów i mechanizmów zaburzeń, uwarunkowań indywidualnych i środowiskowych.

Treści merytoryczne:

Wykłady: nie płynność mówienia (definicja, rodzaje) – implikacje terapeutyczne; zaburzenia płynności mowy neurorozwojowe i o początku w wieku dorosłym (neurogenne, psychogenne i inne) – objawy i mechanizmy powstawania, planowanie postępowania terapeutycznego; metody i techniki terapeutyczne oraz inne formy wsparcia osób z zaburzeniami płynności mowy – różnicowanie, charakterystyka, kryteria doboru; narzędzia stosowane w terapii; zaburzenia współwystępujące; rodzina i otoczenie społeczne w terapii niepłynności mowy; ruch samorzecznicy.

Ćwiczenia: praktyczna prezentacja metod i technik terapii stosowanych w zaburzeniach płynności mowy; analiza przypadków.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady terapii zaburzeń płynności mowy (uzasadnienie teoretyczne, dobór metod, technik terapii i innych form wsparcia); istotę postępowania logopedycznego w terapii zaburzeń płynności mowy.

Umiejętności (potrafi): planować terapię w zaburzeniach płynności mowy; dokonać wyboru metody lub innej formy wsparcia terapeutycznego; demonstrować przedstawione na zajęciach formy oddziaływania terapeutycznego; stosownie posługiwać się terminologią logopedyczną; poszerzać samodzielnie swoją wiedzę na temat zaburzeń płynności mowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie; współpracy ze specjalistami innych dziedzin.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

27. Terapia zaburzeń mowy o podłożu neurologicznym

Cel kształcenia: pogłębianie wiedzy i rozwijanie umiejętności z zakresu zasad terapii młodzieży i dorosłych ze schorzeniami neurologicznymi (padaczka, urazy czaszkowo-mózgowe, udary, guzy układu nerwowego) i neurodegeneracyjnymi (stwardnienie rozsiane, stwardnienie zanikowe boczne – SLA, afazja pierwotna postępująca – PPA, choroba Alzheimera, choroba Parkinsona i zespoły parkinsonowskie, choroba Huntingtona i in.), zasad programowania terapii neurologopedycznej oraz metodyki postępowania logopedycznego w przypadkach uszkodzeń i dysfunkcji mózgu; specyfikę terapii logopedycznej w przypadkach, kiedy zaburzeniom w czynnościach rozumienia i tworzenia wypowiedzi towarzyszą objawy zaburzeń motorycznych (dysfagia, dyzartria), zaburzeń emocjonalnych (anozodiaforia, labilność emocjonalna, zespół psychoorganiczny) oraz zaburzeń poznawczych (upośledzenie umysłowe, otępienie).

Treści merytoryczne:

Wykłady: terapia logopedyczna osób po uszkodzeniu głębokich struktur mózgu; usprawnianie komunikacji w zespole zamknięcia; terapia logopedyczna w przypadku chorób demielinizacyjnych i neurodegeneracyjnych (stwardnienie rozsiane, stwardnienie zanikowe boczne – SLA, afazja pierwotna postępująca – PPA, choroba Alzheimera, choroba Parkinsona i zespoły parkinsonowskie, choroba Huntingtona i in.); usprawnianie interakcji w przypadku zespołu psychoorganicznego czołowego; terapia logopedyczna chorych z padaczką; oddziaływanie logopedyczne w przypadku łagodnych zaburzeń poznawczych; procesy inwolucyjne – stymulowanie sprawności językowych i komunikacyjnych osób w wieku senioralnym.

Ćwiczenia: stymulowanie pacjentów w śpiączce i stanach minimalnej świadomości; usprawnianie funkcji prymarnych u chorych neurologicznie; terapia logopedyczna nabytych zaburzeń w realizacji wypowiedzi w przypadku anatrii i dyzartrii; terapia logopedyczna specyficznych zaburzeń w programowaniu czynności rozumienia i tworzenia wypowiedzi mówionych i pisanych w związku z uszkodzeniami i dysfunkcjami „obszaru mowy” mózgu; terapia logopedyczna zaburzeń sprawności komunikacyjnych w pragnozji; terapia logopedyczna zaburzeń sprawności interakcyjnych (werbalnych i niewerbalnych) w zespole psychoorganicznym czołowym; terapia logopedyczna w przypadku niespecyficznych

zaburzeń językowych, komunikacyjnych, poznawczych i realizacyjnych w przebiegu chorób zaburzeń w przebiegu zmian neurodegeneracyjnych; prowadzenie dokumentacji logopedycznej, formułowanie opinii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wpływ nabytych uszkodzeń i dysfunkcji układu nerwowego na stan sprawności interakcyjnych, komunikacyjnych, językowych i realizacyjnych człowieka; mechanizmy neurobiologiczne warunkujące stan kliniczny chorych neurologicznie; zasady terapii logopedycznej zaburzeń mowy o podłożu neurologicznym u młodzieży i dorosłych, kryteria różnicowania patomechanizmów i objawów zaburzeń mowy u osób ze schorzeniami neurologicznymi, standardy postępowania logopedycznego w różnych stanach neurologicznych, mechanizmy i objawy inwolucji człowieka; metody usprawniania funkcji prymarnych, czynności językowych, umiejętności komunikacyjnych oraz interakcyjnych u osób z różnymi schorzeniami neurologicznymi; zasady współpracy w zespole wielospecjalistycznym; specyfikę postępowania logopedycznego w odniesieniu do osób dorosłych z nabytymi zaburzeniami mowy; zasady oddziaływań terapeutycznych i sposoby weryfikacji efektów terapii.

Umiejętności (potrafi): projektować przebieg terapii logopedycznej młodzieży i dorosłych z uszkodzeniami oraz dysfunkcjami mózgu; planować terapię logopedyczną osób z zaburzeniami mowy o podłożu neurologicznym; dobrać alternatywne formy komunikacji w przypadku głębokich zaburzeń w realizacji wypowiedzi; planować usprawnianie logopedyczne osób w wieku senioralnym; kontrolować i dokumentować przebieg oraz efektywności terapii logopedycznej, weryfikować hipotezy diagnostyczne, modyfikować cele i metody terapii w toku terapii logopedycznej osób chorych neurologicznie; indywidualizować przebieg terapii z uwzględnieniem biologicznych, psychicznych i środowiskowych uwarunkowań pacjenta; opracować opinię logopedyczną na potrzeby różnych instytucji i procedur administracyjnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uaktualniania wiedzy o metodyce terapii logopedycznej nabytych zaburzeń mowy u chorych neurologicznie; przestrzegania zasad etyki zawodowej i prawa ochrony danych wrażliwych dotyczących osób chorych neurologicznie z zaburzeniami mowy objętych opieką logopedyczną; budowania kontaktu terapeutycznego z osobą chorą neurologicznie i jej rodziną oraz do współpracy z innymi specjalistami w procesie usprawniania osoby z zaburzeniami mowy nabytymi w wyniku schorzeń neurologicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

28. Zaburzenia mowy w psychiatrii

Cel kształcenia: zapoznanie z terminem zaburzenia mowy w psychiatrii oraz terminami pokrewnymi; przedstawienie szerokiego spektrum zaburzeń mowy występujących w przebiegu zaburzeń psychicznych i pogłębiona analiza wybranych zaburzeń; ukazanie roli logopedy w profilaktyce zaburzeń psychicznych oraz diagnozie i terapii osób z zaburzeniami psychicznymi; zaktualizowanie i poszerzenie wiedzy o metodach i narzędziach stosowanych w diagnozie i terapii logopedycznej w odniesieniu do osób z potrzebami pomocy w zakresie zdrowia psychicznego; uświadomienie roli współpracy wielospecjalistycznej w ochronie zdrowia psychicznego dzieci i dorosłych.

Treści merytoryczne:

Wykłady: zaburzenia mowy w psychiatrii – terminologia; zaburzenia mowy, języka i komunikacji w przebiegu aktualnie rozpoznawanych zaburzeń psychicznych; rola logopedy w profilaktyce zaburzeń psychicznych oraz w diagnozie i terapii osób z zaburzeniami psychicznymi (w tym ogólne zasady postępowania); pogłębiona analiza zaburzeń mowy w autyzmie, schizofrenii i in. – przyczyny, mechanizmy, objawy, skutki funkcjonalne. Zaawansowane problemy diagnozy i terapii logopedycznej w wybranych zaburzeniach

psychicznych; współpraca wielospecjalistyczna w ochronie zdrowia psychicznego dzieci i dorosłych.

Ćwiczenia: pogłębiona diagnoza logopedyczna w wybranych zaburzeniach psychicznych – krytyczna ocena metod i narzędzi; zaawansowana terapia logopedyczna w wybranych zaburzeniach psychicznych; projektowanie działań profilaktycznych – rola logopedy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): w pogłębionym stopniu terminologię związaną z zaburzeniami mowy w psychiatrii; obraz kliniczny zaburzeń mowy, języka i komunikacji w przebiegu zaburzeń psychicznych; etiologię, mechanizmy, objawy i skutki funkcjonalne zaburzeń mowy w wybranych zaburzeniach psychicznych; zagadnienia profilaktyki zaburzeń psychicznych; w zaawansowanym stopniu metody i narzędzia stosowane w diagnozie i terapii logopedycznej osób z zaburzeniami psychicznymi; miejsce logopedy w zespole wielospecjalistycznym.

Umiejętności (potrafi): integrować wiedzę o zaburzeniach mowy w psychiatrii w celu stawiania trafnej diagnozy i programowania skutecznej terapii logopedycznej; krytycznie oceniać narzędzia diagnostyczne i metody terapeutyczne; zaprojektować oddziaływania o charakterze logopedycznym mające zastosowanie w profilaktyce i wspieraniu zdrowia psychicznego; prezentować i oceniać stanowiska, uczestniczyć w debacie na temat osób z zaburzeniami psychicznymi, prezentować własne i oceniać stanowiska innych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego wyszukiwania i analizowania aktualnych źródeł naukowych z zakresu zaburzeń mowy w psychiatrii; kontaktu z osobami z zaburzeniami psychicznymi i ich rodzinami, profesjonalnego i zgodnego z etosem działania w zawodzie logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

29. Tyflogopedia

Cel kształcenia: poszerzenie wiedzy na temat istotnych zagadnień teoretycznych z zakresu tyflogopedii oraz surdotyflogopedii jako subdyscyplin szczegółowych logopedii oraz wybranych kwestii dotyczących pola komunikacji osób z niepełnosprawnością wzrokową i równoczesną słuchowo-wzrokową niepełnosprawnością; wskazanie przydatności wiedzy z obszaru danych subdyscyplin w praktycznej pracy logopedycznej; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy dotyczącej wspomagania umiejętności komunikacyjnych osób z niepełnosprawnością wzroku i dualną słuchowo-wzrokową niepełnosprawnością.

Treści merytoryczne:

Wykłady: podstawowe pojęcia – definicje; rola wzroku w życiu ludzkim; klasyfikacje uszkodzeń wzroku oraz osób z niepełnosprawnością wzrokową; ogólna specyfika rozwoju oraz funkcjonowania osób z zaburzeniami widzenia, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki komunikacji; specyfika funkcjonowania osób niewidomych i słabo widzących i ociemniałych; klasyfikacje działań tyflogicznych; rozwój mowy i kompetencji komunikacyjnych u osób z zaburzeniami wzroku oraz możliwości terapii logopedycznej; diagnoza oraz terapia logopedyczna osób, szczególnie dzieci i młodzieży, z niepełnosprawnością wzroku; dylematy tyflogopedii i w świetle wybranych badań empirycznych; terapia tyflogopedyczna w prawie oświatowym; historia wspomagania, edukacji i rehabilitacji osób z niepełnosprawnością wzrokową na świecie i w Polsce; Polski Związek Niewidomych oraz jego działania na rzecz wspomagania osób z niepełnosprawnością wzrokową; wybitne postaci osób niewidomych i słabo widzących.

Ćwiczenia: dylematy niepełnosprawności sprzężonych (ujęcia, koncepcje, modele, etiologia, konsekwencje); surdotyflogopedia – istota, definicja, przedmiot, podmiot, podstawowe pojęcia surdotyflogopedii; przyczyny równoczesnej słuchowo-wzrokowej niepełnosprawności oraz jej konsekwencje; obszary wspomagania rozwoju i funkcjonowania osób z równoczesną słuchowo-wzrokową niepełnosprawnością; komunikacja osób z dualną słuchowo-wzrokową niepełnosprawnością; aspekt historyczny wsparcia specjalistycznego

osób z jednoczesną niepełnosprawnością słuchu i wzroku.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z obszaru tyflogopedii oraz surdotyflogopedii.

Umiejętności (potrafi): pracować z osobami z niepełnosprawnością wzrokową oraz z równoczesną słuchowo-wzrokową niepełnosprawnością w kontekście wyznaczania koncepcji, jak również metod wspomagania ich kompetencji komunikacyjnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

30. Elementy psychoterapii

Cel kształcenia: przygotowanie do interpretowania i rozumienia wiedzy z zakresu metod psychoterapii i zasad psychoterapii, modyfikowania sposobów postępowania w praktyce zawodowej z uwzględnieniem podstawowych umiejętności psychoterapii i wiedzy psychofarmakologicznej.

Treści merytoryczne:

Wykłady: zdrowie psychiczne i patologia psychiczna – kryteria; szkoły w psychoterapii; czynniki leczące w psychoterapii, efekt placebo; psychofarmakoterapia; proces psychoterapii; kwestie etyczne w psychoterapii.

Ćwiczenia: diagnoza i psychoterapia zespołów zaburzeń psychicznych – poznanie narzędzi diagnostycznych i metod terapeutycznych, w tym możliwych do wykorzystania przez logopedów w pracy zawodowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy historii, form i metod szkół psychoterapii; podstawowe zasady i dylematy etyczne w psychoterapii; mechanizmy w terapii oraz czynniki leczące w psychoterapii; formy pomocy psychologicznej; metody diagnozy i terapii zaburzeń psychicznych, w tym takie, które może wykorzystać w praktyce zawodowej logopedy.

Umiejętności (potrafi): stosować podstawowe formy i techniki kontaktu terapeutycznego w oparciu o posiadaną wiedzę, samodzielnie poszerzać swoją wiedzę i umiejętności oraz inspirować innych na rzecz uczenia się przez całe życie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przyjęcia postawy rozumiejącej, nieoceniającej i empatycznej w kontakcie terapeutycznym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

31. Podstawy języka migowego

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawami języka migowego oraz Kultury Głuchych.

Treści merytoryczne: podstawy polskiego języka migowego, daktylografia, elementy leksykalne i gramatyczne języka migowego, w tym struktury wizualno-przestrzenne PJM; bazowe zasady komunikacji z osobami należącymi do społeczności Głuchych; procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego zachodzące między słyszącymi i Głuchymi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia związane z językiem migowym; podstawy komunikacji z osobami z niepełnosprawnością.

Umiejętności (potrafi): komunikować się z innymi, w tym z osobami z uszkodzonym słuchem i głuchymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): nawiązania kontaktu z niesłyszącymi i prezentowania pozytywnego nastawienia wobec polskiego języka migowego.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

32. Warsztaty logopedyczne. Terapia osób z niepełnosprawnością słuchową

Cel kształcenia: rozwijanie i pogłębianie umiejętności prowadzenia terapii logopedycznej z pacjentami z niepełnosprawnością słuchową w różnym wieku oraz doboru metod terapeutycznych adekwatnych do rodzaju uszkodzenia słuchu pacjenta i poziomu kompetencji

językowej; rozwijanie umiejętności komunikowania się z pacjentem z wadą słuchu oraz współpracy z audiologiem, protetykiem słuchu i tłumaczem języka migowego.

Treści merytoryczne: protezy słuchowe: aparaty słuchowe i implanty – wskazania do stosowania protez, użytkowanie; systemy FM – wskazania do stosowania, użytkowanie; metoda audytywno-werbalna; wychowanie słuchowe; nauka czytania jako stymulacja rozwoju systemu językowego; metoda werbo-tonalna; programowanie języka w terapii surdologopedycznej; odczytywanie mowy z ust; fonogesty; język migowy w komunikacji z pacjentem z niepełnosprawnością słuchową.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody pracy z pacjentem z niepełnosprawnością słuchową; zasady dotyczące sposobów porozumiewania się z osobami z wadą słuchu.

Umiejętności (potrafi): dobrać adekwatne metody pracy zależne od rodzaju uszkodzenia słuchu i możliwości komunikacyjnych pacjenta.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): nawiązywania satysfakcjonującej rozmowy (z poszanowaniem formy komunikacji preferowanej przez pacjenta) z pacjentem z wadą słuchu oraz z jego rodziną; nawiązywania współpracy z tłumaczem języka migowego.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

33. Warsztaty logopedyczne. Zaburzenia czynności głosotwórczych

Cel kształcenia: wyposażenie w istotną wiedzę, umiejętności i kompetencje umożliwiające stawianie prawidłowej diagnozy i prowadzenie skutecznej terapii zaburzeń głosu i oddychania.

Treści merytoryczne: anatomiczne, fizjologiczne i psychologiczne uwarunkowania czynności oddechowych i fonacyjnych oraz możliwe patomechanizmy zaburzeń; wsparcie logopedyczne dla osób zawodowo posługujących się głosem (profilaktyka, higiena głosu); postępowanie logopedyczne w czynnościowych i organicznych zaburzeniach głosu; postępowanie logopedyczne w zaburzeniach oddychania u dzieci i osób dorosłych; zaburzenia głosu i oddychania w praktyce klinicznej; rurki tracheostomijne w terapii logopedycznej; rehabilitacja logopedyczna zaburzeń mowy u osób po COVID-19.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia zaburzeń głosu i oddychania; właściwą dla tego zakresu terminologię oraz specyfikę postępowania logopedycznego – metody diagnozy i terapii.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać zaburzenia głosu i oddychania; dobrać skutecznie sposoby diagnozy i terapii; posługiwać się kwestionariuszami i testami stosowanymi w praktyce logopedycznej; podejmować czynności logopedyczne w zakresie poruszonym na zajęciach.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy samodzielnej i grupowej; uczenia się przez całe życie; współpracy ze specjalistami innych dziedzin.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

34. Warsztaty logopedyczne. Terapia osób z niepełnosprawnością intelektualną

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy i rozwijanie umiejętności z zakresu rozwoju mowy i możliwości komunikacyjnych osób z niepełnosprawnością intelektualną różnego stopnia oraz specyfiki diagnozy i terapii zaburzeń rozwoju mowy i języka towarzyszących niepełnosprawności intelektualnej, ze szczególnym uwzględnieniem procesu terapeutycznego.

Treści merytoryczne: możliwości i ograniczenia diagnostyki i terapii mowy osób z niepełnosprawnością intelektualną – weryfikacja zdobytej wcześniej wiedzy i jej uaktualnienie; diagnoza i terapia logopedyczna – jako model wspierania rozwoju mowy i jej korekcji u dzieci z niepełnosprawnością intelektualną; osoby dorosłe z niepełnosprawnością intelektualną w diagnozie i terapii logopedycznej; analiza przypadków osób z niepełnosprawnością intelektualną – objawy, diagnostyka, metody i strategie postępowania

terapeutycznego; opracowywanie zindywidualizowanych programów terapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody diagnostyki i terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną w różnym wieku.

Umiejętności (potrafi): przygotować arkusze do diagnozy i terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną; samodzielnie poszerzać swoją wiedzę i umiejętności oraz inspirować innych na rzecz uczenia się przez całe życie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego planowania i organizacji własnej pracy; wykorzystania w praktyce zdobytej wiedzy z zakresu diagnozy i terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

35. Wybrane obszary współczesnej logopedii II:

35.1. Warsztaty logopedii medialnej

Cel kształcenia: zapoznanie z kulisami teorii i praktyki logopedii medialnej; przekazanie wiedzy dotyczącej występów publicznych – pracy przed mikrofonem i kamerą; ocena, korygowanie i doskonalenie wymowy osób występujących na scenie medialnej.

Treści merytoryczne: istota teorii i praktyki logopedii medialnej; grupowe i indywidualne ćwiczenia doskonalące wymowę polską na poziomie wymowy wzorcowej; praca przed kamerą i mikrofonem; ćwiczenia z interpretacji tekstu w okolicznościach publiczności; ćwiczenia i treningi przezwyciężające treść i przełamujące strach przed wystąpieniami publicznymi; ćwiczenia ukierunkowane na ocenę, korektę i doskonalenie wymowy: dziennikarzy, polityków, rzeczników prasowych, pracowników PR, menadżerów, coachów, nauczycieli, prawników, księży, lektorów, telemarketerów, youtuberów oraz wszystkich tych, których praca związana jest z wystąpieniami publicznymi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy logopedii medialnej i zasady polskiej wymowy na poziomie wymowy wzorcowej; zasady pracy nad tekstem medialnym; zasady pracy przed mikrofonem i kamerą; zasady oceny, korekty i doskonalenia wymowy osób medialnych.

Umiejętności (potrafi): stosować logopedię medialną; posługiwać się polską wymową na poziomie wymowy wzorcowej; pracować nad tekstem wystąpienia publicznego wygłaszanym przed mikrofonem i kamerą.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy z zakresu logopedii medialnej do analizy zjawisk logopedycznych; dbania o poprawną wymowę i skuteczną komunikację; rozumienia roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

35.2. Warsztaty logopedii klinicznej. Afazja i apraksja

Cel kształcenia: pogłębienie praktycznych umiejętności stawiania trafnej diagnozy oraz planowania i przeprowadzania skutecznej terapii logopedycznej osób dorosłych z neurogennymi zaburzeniami mowy – afazją i apraksją mowy.

Treści merytoryczne: neurologiczne podstawy mówienia i neurogenne zaburzenia mowy u osób dorosłych – weryfikacja zdobytej wcześniej wiedzy i jej uaktualnienie; analiza przypadków osób z afazją, apraksją oraz mogącymi im towarzyszyć zaburzeniami funkcji poznawczych, zaburzeniami procesów emocjonalno-motywacyjnych, zaburzeniami psychicznymi, zespołem pomijania stronnego, zespołem odpychania, agnozjami, nieświadomością zaburzeń, zaburzeniami percepcji wzrokowej i słuchowej; czynniki wpływające na skuteczność terapii neurogennych zaburzeń mowy; współpraca z rodzinami pacjentów; projektowanie pomocy terapeutycznych do indywidualnych programów terapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia neurogennych zaburzeń mowy – afazji, apraksji mowy;

terminologię, etapy diagnozy oraz metody terapii.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać zaburzenia mowy; dobrać skutecznie sposoby diagnozy i terapii; posługiwać się kwestionariuszami i testami stosowanymi w praktyce logopedycznej; przygotowywać scenariusze zajęć logopedycznych; podejmować czynności logopedyczne w zakresie poruszonym na zajęciach; dobrać materiał językowy, ćwiczenia i pomoce logopedyczne adekwatnie do potrzeb osoby poddawanej terapii i do danego zaburzenia.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy samodzielnej i w grupie; osiągania prawidłowych wyników; uczenia się przez całe życie oraz współpracy ze specjalistami innych dziedzin.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

35.3. Selected Advanced Issues in Applied Linguistic

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy o wybranych zagadnieniach językoznawstwa stosowanego.

Treści merytoryczne: przedmiot prowadzony w języku angielskim: perswazja i manipulacja w języku: analiza dyskursu, krytyczna analiza dyskursu i pragmatyka; korpusy tekstów i lingwistyka korpusowa; komputerowe przetwarzanie języka naturalnego; leksykografia dawniej i współcześnie; wybrane problemy psycholingwistyki i neurolingwistyki; wybrane problemy socjolingwistyki; użycie języka w wybranych kontekstach społecznych (język w polityce, prawie, biznesie, medycynie, instytucjach itp.); język i płeć – lingwistyka genderowa; lingwistyka kulturowa, problemy komunikacji międzykulturowej; kontakty językowe; języki mówione a języki migowe; głusi i ich kultura; języki wymierające; polityka językowa; wybrane zagadnienia związane z akwizycją języka; bilingwizm i wielojęzyczność; wybrane problemy rozwoju języka u dzieci i zaburzenia językowe; metody nauczania języków; wykorzystanie korpusów w rozwijaniu metodyki nauczania języków obcych; testowanie znajomości języka; problemy przekładu; wybrane problemy metodologiczne językoznawstwa stosowanego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): główne problemy psycholingwistyki, neurolingwistyki, socjolingwistyki, lingwistyki kulturowej, językoznawstwa genderowego i językoznawstwa korpusowego; podstawowe pojęcia z zakresu nauczania języka jako obcego/drugiego; różnice między akwizycją i nauczaniem języka; etapy rozwoju językowego u dzieci; kluczowe zagadnienia związane ze społecznym wymiarem języka i komunikacji; relacje między językiem i kulturą.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać zdobytą wiedzę do interpretacji zjawisk językowych w życiu społecznym; w oparciu o wiedzę z zakresu lingwistyki stosowanej interpretować zmiany zachodzące w języku i komunikacji; dostrzec manipulację językową i scharakteryzować działania perswazyjne w analizowanych tekstach; wskazać metody, którymi można badać wybrane zjawiska w ramach językoznawstwa stosowanego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): krytycznej oceny swojej wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

36. Wybrane obszary współczesnej logopedii III:

36.1. Logopedyczne aspekty czytania i pisania

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami związanymi z lingwistycznymi, pedagogicznymi i psychologicznymi uwarunkowaniami nauki czytania.

Treści merytoryczne:

Wykłady: językowy charakter czynności czytania i pisania; systemowe właściwości polszczyzny a nauka czytania i pisanie; metody analityczno-syntetyczne; indywidualny rozwój dziecka a jego sprawność w nauce szkolnej; rozwój mowy a czytanie i pisanie; konteksty pedagogiczne nauczania czytania i pisanie; sposoby wprowadzania w istotę pisma; błędy w piśmie, ich typologia i frekwencja; logopedyczne uwarunkowania błędów w

pisaniu; metody Ireny Majchrzak, Bronisława Ročławskiego, Jadwigi Cieszyńskiej; polskie elementarze w komentarzu metodycznym; uczniowie z dysleksją.

Ćwiczenia: metody nauczania czytania i pisania stosowane w polskiej szkole; lingwistyczne uwarunkowanie nauki czytania i pisania; rozwój dziecka a nabywanie umiejętności czytania i pisania; praktyczne rozpoznawanie przydatności poszczególnych metod (Račławskiego, Majchrzak, Cieszyńskiej); budowanie jednostki metodycznej do wskazanego etapu kształcenia czytania i pisania; pomoce dydaktyczne; typy błędów w pisaniu w perspektywie graficznej i ortograficznej; rola elementarza w nauce czytania i pisania. Konstruowanie zajęć terapeutycznych z wykorzystaniem wiedzy o metodyce nauczania czytania i pisania po polsku. Rola logopedy w edukacji włączającej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): językowy i psychologiczny charakter czynności czytania i pisania; indywidualne uwarunkowania nauki czytania i pisania; metody nauczania nauki czytania i pisania; analityczne i syntetyczne metody stosowane w procesie nauki czytania i pisania; polskie elementarze i wykorzystana w nich koncepcję pedagogiczną; typy błędów w pisaniu; istotę edukacji włączającej.

Umiejętności (potrafi): wskazać konsekwencje wyboru metody nauczania czytania i pisania; połączyć wiedzę o wadach wymowy z metodyką nauczania czytania i pisania w terapii logopedycznej; skonstruować projekt zajęć terapeutycznych z wykorzystaniem elementów metod nauczania czytania i pisania po polsku; połączyć metody terapii logopedycznej z metodyką edukacji wczesnoszkolnej; projektować terapię w zakresie błędów w pisaniu; projektować zajęcia nauki czytania i pisania jako etap terapii w przypadku afazji lub chorób neurodegeneracyjnych i psychicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy ze środowiskiem rodzinnym pacjenta; uczestniczenia w procesie kształcenia ustawicznego i wypełniania społecznej roli logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

36.2. Onkologopedia

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami z onkologopedii oraz jej zadaniami; prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o onkologicznych przypadkach, ich potrzebach, zaburzeniach mowy i połykania, psychospołecznym funkcjonowaniu.

Treści merytoryczne:

Wykłady: rodzaje nowotworów skutkujących zaburzeniami mowy i połykania; rozwój onkologopedii jako nowej subdyscypliny logopedycznej; definicja onkologopedii i jej zadania; interdyscyplinarność onkologopedii; metody leczenia onkologicznego; standardy postępowania terapeutycznego w onkologopedii; konsekwencje zmian nowotworowych w aspekcie psychologicznym i logopedycznym; współpraca z pacjentem i rodziną pacjenta.

Ćwiczenia: pomoc onkologopedy pacjentowi po laryngektomii całkowitej; terapia logopedyczna po operacjach onkologicznych w obrębie jamy ustnej; pacjent po operacji neurochirurgicznej; pielęgnacja rurki tracheostomijna; masaż mobilizacyjny blizny pooperacyjnej; diagnoza i terapia węchu Metodą Olfactor z zastosowaniem urządzenia do stymulacji zmysłu powonienia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia onkologopedii oraz jej obszarów u dzieci, młodzieży i dorosłych.

Umiejętności (potrafi): diagnozować zaburzenia mowy i połykania o podłożu nowotworowym oraz prowadzić terapię onkologopedyczną, pielęgnować rurkę tracheostomijną i protezę głosową oraz diagnozować i stymulować zmysł powonienia.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

37. Wybrane obszary współczesnej logopedii IV:

37.1. Nauczanie wymowy cudzoziemców

Cel kształcenia: zapoznanie z problematyką nauczania cudzoziemców polskiej wymowy i intonacji oraz wykorzystanie zdobytej wiedzy i kształcenie umiejętności w bezpośredniej pracy z cudzoziemcami.

Treści merytoryczne:

Wykłady: poziomy nauczania języka polskiego jako obcego, akwizycja a uczenie się języka; nauczanie wymowy w nauczaniu części systemu języka, fonetyka w podręcznikach do języka polskiego jako obcego; materiały pomocnicze w nauczaniu wymowy języka polskiego jako obcego/drugiego; interferencja językowa, transfer pozytywny i negatywny; wpływ języka pierwszego cudzoziemca na typowe problemy z artykulacją polskich dźwięków mowy; miejsca trudne w wymowie polskiej.

Ćwiczenia: testowanie słuchu fonematycznego i wymowy polskiej u cudzoziemców; typy ćwiczeń rozwijających prawidłowe rozróżnianie i wymawianie polskich dźwięków mowy oraz praktyczne wykorzystanie zdobytej wiedzy i umiejętności w pracy z cudzoziemcami.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe problemy związane z nauczaniem wymowy obcokrajowców; metody pracy nad wymową polską z cudzoziemcami.

Umiejętności (potrafi): wskazać spodziewany transfer pozytywny i negatywny u cudzoziemca w zależności od jego języka pierwszego; przygotować i przeprowadzić test sprawdzający słuch fonematyczny i wymowę polską cudzoziemca; przygotować i przeprowadzić z cudzoziemcem zajęcia rozwijające słuch fonematyczny i wymowę polską.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego zaplanowania i przeprowadzenia pracy nad wymową polską z obcokrajowcem; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

37.2. Komunikacja z pacjentem

Cel kształcenia: zapoznanie ze złożonością procesu komunikacyjnego w sytuacji terapii, w relacji logopeda-pacjent; wskazanie i wykształcenie właściwych form komunikowania; ukształtowanie postawy etycznego i empatycznego praktyka komunikacji, szanującego autonomię i wrażliwość pacjenta jako człowieka.

Treści merytoryczne:

Wykłady: instytucjonalne otoczenie komunikacji w relacji lekarz/terapeuta-pacjent; role i tożsamości komunikacyjne pacjentów i lekarzy/terapeutów; strategie komunikacyjne; paternalizm i jego przejawy; style komunikacyjne; techniki komunikacji asertywnej.

Ćwiczenia: techniki komunikacji asertywnej; aktywne słuchanie; budowanie relacji interpersonalnych w rozmowie; rozmowy symulowane.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady komunikacji z pacjentem; sytuację komunikacyjną i wynikającą z niej asymetrię w komunikowaniu; podstawowe modele komunikacji oraz pożądane i niepożądane zachowania komunikacyjne.

Umiejętności (potrafi): zastosować odpowiednie techniki komunikacyjne; w sposób nieagresywny i etyczny prowadzić konsultacje z pacjentem.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): kompetentnego i empatycznego komunikowania się z pacjentem w procesie diagnostycznym i leczniczym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

38. Gerontologopedia

Cel kształcenia: poszerzenie wiedzy i umiejętności na temat charakterystycznych cech mowy, języka i komunikacji osób w wieku senioralnym oraz specyfiki pracy logopedycznej

w obszarze gerontologopedii.

Treści merytoryczne:

Wykłady: proces starzenia się w wymiarze biologicznym, psychicznym, społecznym i kulturowym; mowa a fizjologiczne starzenie się narządu słuchu, układu stomatognatycznego, oddechowego i fonacyjnego; presbyfagia a dysfagia; funkcje poznawcze u osób w wieku senioralnym – możliwości i ograniczenia; zdolności językowe i komunikacyjne osób w wieku senioralnym; zjawisko *tip-of-the tongue*; zjawisko *off-target verbosity*; dobre praktyki w komunikacji z osobami w wieku podeszłym; diagnoza i terapia logopedyczna w fizjologicznym procesie starzenia się – podstawy teoretyczne i metodologiczne; wybrane zaburzenia neurologiczne i neuropoznawcze u osób w wieku senioralnym.

Ćwiczenia: rozwinięcie, uszczegółowienie oraz praktyczne zastosowanie treści omawianych na wykładach dotyczących m. in. prezentacji i analizy dostępnych kwestionariuszy, testów, narzędzi i pomocy logopedycznych stosowanych w logopedii senioralnej oraz specyfiki diagnozy i terapii zaburzeń sprawności komunikacyjnych osób w podeszłym wieku; analiza konkretnych przypadków, próba wypunktowania i nazwania problemów danego pacjenta oraz przedstawienia propozycji terapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): fizjologiczne oraz patologiczne procesy starzenia się w kontekście zmian sprawności językowych i komunikacyjnych obserwowanych u osób w podeszłym wieku; standardy postępowania diagnostycznego i terapeutycznego stosowane w logopedii senioralnej.

Umiejętności (potrafi): wskazać specyficzne problemy językowe i komunikacyjne osób w podeszłym wieku; posługiwać się narzędziami diagnostycznymi stosowanymi w logopedii senioralnej; podejmować działania profilaktyczne; zaprogramować terapię logopedyczną dla osoby w podeszłym wieku.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy ze specjalistami z innych dziedzin; krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności oraz dostrzegania potrzeby uczenia się przez całe życie; uczestniczenia w życiu społecznym oraz popularyzacji wiedzy na temat komunikacji osób w wieku senioralnym; profesjonalnej i zgodnej z etosem zawodu pomocy osobom w wieku senioralnym z poszanowaniem ich podmiotowości.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

39. Warsztaty logopedyczne. Dokumentowanie procesu diagnostyczno-terapeutycznego

Cel kształcenia: kształtowanie umiejętności wykorzystania odpowiednich narzędzi w celu dokumentowania procesu diagnozy i terapii logopedycznej; sporządzanie opinii/zaświadczeń logopedycznych.

Treści merytoryczne: diagnoza – arkusze diagnoz; diagnoza – arkusze wywiadów; dokumentowanie terapii logopedycznej. RODO; dokumentacja medyczna; opinie od specjalistów; opinia o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka; orzeczenie o niepełnosprawności; zaświadczenie lekarza o zagrożeniu niepełnosprawnością; opinia logopedyczna dla rodzica/przedszkola/szkoły/poradni; orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego; opinia o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju; orzeczenie o potrzebie indywidualnego nauczania; opinia logopedyczna o potrzebie konsultacji (laryngologicznej, ortodontycznej, chirurgicznej, pediatrycznej, psychiatrycznej, inne); dokumentacja w wersji papierowej i elektronicznej; programy komputerowe do prowadzenia gabinetu logopedycznego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): obowiązujące arkusze diagnozy logopedycznej; obowiązujące arkusze wywiadu poprzedzającego diagnozę logopedyczną; sposoby dokumentacji procesu terapeutycznego.

Umiejętności (potrafi): prowadzić dokumentację związaną z diagnozą i terapią logopedyczną.
Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania obowiązującej go tajemnicy zawodowej oraz pracy zgodnie z RODO; podejmowania współpracy ze specjalistami w procesie diagnozy i terapii osób z zaburzeniami komunikacji językowej; wykazywania się przedsiębiorczością i podejmowania wyzwań zawodowych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

40. Warsztaty logopedyczne. Choroby rzadkie

Cel kształcenia: rozwijanie umiejętności dostrzegania dysmorfii oraz potrzeby skonsultowania pacjenta z poradnią genetyczną oraz innymi specjalistami; kształtowanie umiejętności prowadzenia terapii logopedycznej w wybranych chorobach rzadkich.

Treści merytoryczne: dysmorfologia; rejestr wad wrodzonych i chorób rzadkich; wady letalne; powody skierowania dziecka do poradni genetycznej; podział wad rozwojowych; terapia logopedyczna w wybranych chorobach rzadkich; aberracje chromosomowe (Trisomia 21, trisomia 13); choroby rzadkie w endokrynologii (zespół Klinefeltera, zespół Noonan, zespół Pradera i Willego, zespół Turnera); choroby rzadkie w immunologii (zespół Di Georg'a); choroby rzadkie w neurologii (dystrofia mięśniowa Duchenne'a, SMA – rdzeniowy zanik mięśni, zespół Angelmana, zespół Retta).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotne w pracy logopedy terminy z zakresu genetyki klinicznej; obowiązujące w Polsce i na świecie rejestry wad wrodzonych i chorób rzadkich; cechy dysmorfii w odniesieniu do części ciała; charakterystykę wybranych zespołów genetycznych; zasady prowadzenia terapii z pacjentem z chorobą rzadką.

Umiejętności (potrafi): odnaleźć informacje na temat określonych chorób rzadkich w obowiązujących rejestrach; scharakteryzować wybrane choroby rzadkie w kontekście diagnozy i terapii logopedycznej; samodzielnie poszerzać swoją wiedzę i umiejętności oraz inspirować innych na rzecz uczenia się przez całe życie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przeprowadzenia wspierającej rozmowy z rodziną pacjenta z chorobą rzadką.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

41. Zdrowy styl życia

Cel kształcenia: poznanie istotnych teorii, modeli i czynników dotyczących zdrowia; rozpoznanie czynników ryzyka oraz charakterystyk chorób metabolicznych ze szczególnym uwzględnieniem profilaktyki zdrowotnej; wskazanie możliwości wykorzystania aktualnych informacji na temat prozdrowotnego stylu życia w praktyce zawodowej i życia codziennego.

Treści merytoryczne: podstawowe definicje: zdrowie, choroba. modele edukacji zdrowotnej; rodzaje profilaktyki zdrowotnej; prozdrowotny i antyzdrowotny styl życia; umieralność a śmiertelność; ekologiczne i higieniczne czynniki decydujące o zdrowiu człowieka; społeczne wymiary zdrowia i choroby; higiena psychiczna i snu; stres – konsekwencje zdrowotne i metody postępowania; profilaktyka w zespołach bólowych; profilaktyka uzależnień; wady postawy u dzieci i młodzieży – rozpoznanie i zapobieganie; znaczenie żywienia i aktywności fizycznej w optymalizacji stanu zdrowia; choroby cywilizacyjne – etiopatogeneza, zapobieganie, terapia; profilaktyka nadwagi/otyłości u dzieci, młodzieży i dorosłych; higiena osobista; wybrane zagadnienia z edukacji seksualnej i choroby zakaźne przenoszone drogą płciową; promocja zdrowia i programy profilaktyczne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): znaczenie prowadzenia prozdrowotnego stylu życia w celu maksymalizacji stanu zdrowia oraz długości i jakości życia; najważniejsze czynniki decydujące o zdrowiu, zasady rozpoznawania i profilaktyki chorób metabolicznych.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać podstawowe jednostki chorobowe (cywilizacyjne) i dostosować do nich program zdrowotny oparty na zmianach stylu życia; zidentyfikować

w swoim środowisku biologiczne i psychospołeczne czynniki ryzyka; opracować spersonalizowany program profilaktyki zdrowotnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczestniczenia w życiu społecznym oraz popularyzacji wiedzy poprzez realizację edukacji zdrowotnej w swoim otoczeniu społecznym; prowadzenia dyskusji na tematy związane z utrzymaniem zdrowia fizycznego i psychicznego; prezentowania postawy konsultanta zdrowotnego stale poszerzającego swoją wiedzę z zakresu nauk o zdrowiu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

42. Warsztaty umiejętności wychowawczych

Cel kształcenia: zdobywanie i systematyzacja wiedzy na temat roli prawidłowej komunikacji w procesie wychowania; doskonalenie umiejętności budowania relacji interpersonalnych sprzyjających rozwojowi wychowanków oraz kształtowanie postawy refleksyjnego wychowawcy.

Treści merytoryczne: budowanie klimatu grupy i relacji wychowawczej (ćwiczenia integracyjne, klimat grupy, duch klasy – DESC, klimat lekcji); rola i tożsamość wychowawcy (jak być dobrym wychowawcą, wychowawca jako lider, refleksyjny praktyk); psychologiczne podstawy uczenia się społecznego (teoria społecznego uczenia się, neurony lustrzane); podstawowe kompetencje komunikacyjne wychowawcy (komunikacja werbalna i niewerbalna, aktywne słuchanie, komunikaty „ja”, informacja zwrotna, efekt halo); asertywność i stawianie granic w relacjach wychowawczych; różnice indywidualne w komunikacji (modalności zmysłowe, metaprogramy); motywowanie siebie i innych (komponenty motywacji, typy motywatorów, OSU, Złote Kręgi); wychowanie i uczenie się w ujęciu innowacyjnym (FREEDOM R. Schanka, flipped classroom, gamifikacja); projekt zespołowy: program rozwoju umiejętności wychowawczych (planowanie, realizacja, prezentacja).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): procesy edukacyjne i ich uwarunkowania oraz terminologią pedagogiczną; zasady komunikowania się interpersonalnego i skutecznego motywowania.

Umiejętności (potrafi): zastosować techniki poprawnej komunikacji w sytuacjach zaaranżowanych na zajęciach; wykorzystywać wiedzę na temat komunikacji i motywacji w prezentacji ustnej na temat umiejętności wychowawczych; realizować projekty z zakresu umiejętności wychowawczych, planując pracę własną i w grupie oraz biorąc odpowiedzialność za efekty pracy; kierować innymi w ramach realizacji projektu z zakresu umiejętności wychowawczych, dostosowując swoje działanie do specyfiki grupy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): identyfikowania własnych zasobów, potrzeb i celów w zakresie rozwoju umiejętności wychowawczych; udziału w pracy grupowej i brania na siebie odpowiedzialność za jej efekty.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

43. Wybrane obszary współczesnej logopedii V:

43.1. Wymowa w śpiewie

Cel kształcenia: zapoznanie z teoretycznymi podstawami śpiewu, z kulisami pracy nad wymową w różnych jego gatunkach oraz z niuansami pracy logopedy artystycznego z wokalistą.

Treści merytoryczne: istota śpiewu i jego gatunki; akustyczne charakterystyki śpiewu; narząd głosu – budowa i działanie; artykulacja a śpiew; oddech w śpiewie; rola rezonatorów w śpiewie; interpretacja sceniczna utworu wokalnego; analiza artykulacyjno-dykcyjna utworów wokalnych (aria operowa, pieśń klasyczna, piosenka aktorska, musical, jazz, pop, folk, hip-hop itp.) wykonywanych zarówno solo, jak wielogłosowo (duet, tercet, kwartet, zespół wokalny, chór itp.).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): teoretyczne podstawy śpiewu; zasady wymowy w różnych gatunkach śpiewu.

Umiejętności (potrafi): analizować utwór wokalny pod względem artykulacyjno-dykcyjnym i interpretacyjnym; pracować z wokalistą nad wymową zarówno w śpiewie, jak i w mowie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy z zakresu wymowy w śpiewie do analizy zjawisk logopedycznych; dbania o poprawną wymowę i skuteczną komunikację; rozumienia roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

43.2. Warsztaty logopedii klinicznej. Dyzartria i dysfagia neurogenne

Cel kształcenia: pogłębienie praktycznych umiejętności w zakresie diagnozy i terapii logopedycznej pacjentów z dyzartrią i dysfagią.

Treści merytoryczne: zaburzenia wykonawcze o podłożu neurogennym – weryfikacja zdobytej wcześniej wiedzy i jej uaktualnienie; studia przypadków osób z dyzartrią – analiza mowy dyzartrycznej na poziomie segmentalnym i suprasegmentalnym, programowanie terapii; fizjologia i patologia połykania – weryfikacja zdobytej wcześniej wiedzy i jej uaktualnienie; analiza przypadków osób z dysfagią – objawy, diagnostyka, metody i strategie postępowania terapeutycznego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): neurogenne zaburzenia mowy o charakterze wykonawczym – różnych typów dyzartrii oraz dysfagii; terminologię, specyfikę diagnozy oraz metody i strategie terapii omawianych zaburzeń.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać zaburzenia mowy omawiane na zajęciach; zaproponować skuteczne sposoby diagnozy i terapii; posługiwać się kwestionariuszami i testami stosowanymi w praktyce logopedycznej; podejmować czynności logopedyczne w zakresie poruszonym na zajęciach.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy samodzielnej i w grupie; uczenia się przez całe życie; współpracy ze specjalistami innych dziedzin.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

44. Wybrane obszary współczesnej logopedii VI:

44.1. Terapia logopedyczna dzieci z mniejszości narodowych i etnicznych

Cel kształcenia: poznanie istotnych zagadnień teoretycznych obejmujących zakres możliwej specyfiki pracy logopedycznej z dziećmi oraz młodzieżą wychowującą się w rodzinach tworzonych przez przedstawicieli mniejszości narodowych, etnicznych lub rodzinach emigrantów, albo reemigrantów; wskazanie przydatności wiedzy z danego obszaru w praktycznych działaniach logopedycznych; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy dotyczącej wspomagania umiejętności komunikacyjnych dzieci i młodzieży z mniejszości narodowych, etnicznych, rodzin emigrantów i reemigrantów.

Treści merytoryczne: wprowadzenie w istotne zagadnienia mniejszości narodowych, etnicznych, emigrantów i reemigrantów w Polsce; mniejszości narodowe i etniczne w Polsce w świetle danych statystycznych; środowisko romskie w Polsce; specyfika działań logopedycznych wobec dzieci i młodzieży z wybranych grup mniejszości narodowych, etnicznych, emigranckich, ze szczególnym uwzględnieniem Romów, przedstawicieli mniejszości litewskiej, białoruskiej, niemieckiej, żydowskiej, ukraińskiej, gruzińskiej, kaszubskiej, kurpiowskiej, tatarskiej, mazurskiej i warmińskiej, łemkowskiej; sytuacja dzieci w rodzinach emigrantów i reemigrantów w kontekście komunikacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): obszary działalności logopedycznej realizowanej wobec uczniów wychowujących się w rodzinach tworzonych przez przedstawicieli mniejszości narodowych, etnicznych, w rodzinach emigranckich i reemigrantów w kontekście wyznaczania koncepcji,

jak również metod wspomagania ich kompetencji komunikacyjnych w języku polskim.

Umiejętności (potrafi): komunikować się z otoczeniem, gromadzić, hierarchizować, przetwarzać i przekazywać informacje; pracować w polu wsparcia logopedycznego dzieci/uczniów z mniejszości narodowych, etnicznych, rodzin emigranckich i reemigranckich.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

44.2. Warsztaty logopedii klinicznej. Stany zaburzonej świadomości

Cel kształcenia: pogłębienie umiejętności w zakresie diagnozy i terapii logopedycznej pacjentów w stanach ograniczonej świadomości.

Treści merytoryczne: stany ograniczonej świadomości (śpiączka, stan minimalnej świadomości, zespół zamknięcia, stan wegetatywny) w terapii logopedycznej; metody komunikacji niewerbalnej, komunikacji alternatywnej (w tym urządzenie Cyber-Oko); stymulacja sensoryczna, stymulacja czuciowa jamy ustnej, masaże logopedyczne i bierne oddziaływania logopedyczne; analiza przypadków.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problematykę diagnozy i terapii logopedycznej pacjentów w stanach ograniczonej świadomości; właściwą dla tego zakresu terminologię oraz specyfikę postępowania logopedycznego – metody diagnozy i terapii.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać potrzeby logopedyczne pacjentów w stanach ograniczonej świadomości; podejmować czynności logopedyczne wobec pacjentów w stanach ograniczonej świadomości.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pomocy osobom w stanach ograniczonej świadomości z zachowaniem ich podmiotowości oraz opartej na empatii; współpracy z innymi specjalistami w zespole interdyscyplinarnym; stałego poszerzania swojej wiedzy na temat stanów ograniczonej świadomości w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

45. Wykład monograficzny II

45.1. Perswazja i manipulacja w komunikacji marketingowej

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy i rozwój umiejętności z zakresu komunikacji marketingowej jako formy promocji działań zawodowych i budowania wizerunku profesjonalisty; kształcenie umiejętności budowania wartościowych i pozytywnie oddziałujących perswazyjnie komunikatów marketingowych, odnoszących się do działalności zawodowej; pogłębienie wiedzy na temat antystrategii komunikacyjnych oraz rozwój umiejętności rozpoznawania elementów manipulacji i zapobiegania jej wpływowi.

Treści merytoryczne: analiza dobrych i złych praktyk obrazujących dwa podstawowe aspekty zarządzania marketingowego, czyli zarządzanie marką firmy/specjalisty i zarządzanie komunikacją oraz zastosowanie w nich mechanizmów perswazji i manipulacji; sposoby zarządzania dialogiem firmy/osoby prowadzącej działalność gospodarczą z otoczeniem rynkowym; analiza, rozpoznawanie i stosowanie strategii perswazyjnych; analiza i opis antystrategii komunikacyjnych i różnorodnych środków manipulacji stosowanych w komunikacji marketingowej; kształcenie odporności na zabiegi manipulacyjne w komunikowaniu bezpośrednim i zapośredniczonym medialnie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): kierunki komunikacji marketingowej ze szczególnym odniesieniem do perswazji i manipulacji.

Umiejętności (potrafi): ocenić jakość i potencjalną siłę oddziaływania marketingowego różnorodnych przekazów oraz użyte w nich środki perswazji i manipulacji; utworzyć wartościowy pod względem merytorycznym i perswazyjnym komunikat nacechowany

marketingowo.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania roli komunikacji marketingowej w wykonywaniu wybranego zawodu i funkcjonowaniu we współczesnych realiach społeczno-rynkowych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

45.2. Rozwój świadomości aksjologicznej dziecka

Cel kształcenia: zapoznanie z rozwojem systemu aksjologicznego dziecka oraz kształtowaniem się tzw. naiwnej teorii umysłu; poznanie psychoewolucyjnych uwarunkowań systemu wartości estetycznych, poznawczych i moralnych, szczególnego statusu wartości odcuciowych, ich wpływu na budowanie aparatu pojęciowego i innych uniwersaliów, koncepcji rozwoju ocen moralnych ze szczególnym uwzględnieniem koncepcji J. Piageta, L. Kohlberga i M. Tomasella, korelacji poziomu świadomości aksjologicznej z poziomem rozwoju poznawczego.

Treści merytoryczne: typologia wartości i ich centra pojęciowe, społeczna funkcja wartości i wartościowania; psychoewolucyjne uwarunkowania systemu wartości, rozwój aparatu pojęciowego wartości w poszczególnych etapach rozwoju poznawczego dziecka; rozwój wartości a akwizycja języka dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): typologię wartości i ich biologiczne uwarunkowania; społeczny wymiar wartości i wartościowania; poszczególne fazy akwizycji wartości i wartościowania oraz rolę rozwoju językowego i poznawczego w rozwoju ocen moralnych; leksykę nazywającą centra pojęciowe poszczególnych typów wartości.

Umiejętności (potrafi): ocenić etap rozwoju aksjologicznego dziecka i wskazać typowe dla niego słownictwo wartościujące.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samokształcenia i aktualizowania wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

V. PRAKTYKA

1. Praktyka zawodowa

Cel kształcenia: przygotowanie w pogłębionym stopniu do wykonywania zadań w zawodzie logopedy poprzez poznanie specyfiki pracy z dziećmi oraz osobami dorosłymi; poznanie celów i zadań, struktury i funkcjonowania placówek świadczących diagnozę i terapię logopedyczną, w tym placówek spoza systemu oświaty, miejsca logopedy w jednostkach oferujących opiekę logopedyczną, organizacji jego pracy, zakresu obowiązków i wykonywanych czynności zawodowych, zasad zapewniania bezpieczeństwa w miejscu odbywania praktyk; poznanie środowiskowych aspektów pracy logopedy; zapoznanie ze specyfiką pracy, narzędziami i pomocami logopedycznymi, sposobem prowadzenia i przechowywania dokumentacji logopedycznej w jednostkach spoza systemu oświaty; rozwijanie umiejętności składających się na warsztat zawodowy logopedy; doskonalenie umiejętności oceniania i interpretowania wyników badań oraz formułowania wskazań; kształtowanie umiejętności planowania i przeprowadzania zajęć logopedycznych dla dzieci i dorosłych z różnego typu zaburzeniami mowy, pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych; doskonalenie umiejętności w zakresie wykorzystywania metod i narzędzi stosowanych w diagnozie i terapii logopedycznej dzieci i dorosłych; analizowania i tworzenia dokumentacji logopedycznej zgodnej z przyjętymi w danej placówce zasadami; współdziałanie z pracownikami placówki, w której odbywają się praktyki; rozumienie roli zespołów wielospecjalistycznych i funkcjonowania w ramach tych zespołów; doskonalenie umiejętności współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych, innymi specjalistami w miejscu odbywania praktyki oraz nauczycielami akademickimi w celu poszerzania swojej wiedzy, organizacji pracy własnej i w zespole; pogłębianie etycznej, profesjonalnej i przedsiębiorczej postawy w pracy zawodowej.

Treści kształcenia: specyfika pracy logopedycznej z dziećmi i dorosłymi; cele i zadania, struktura i funkcjonowanie placówek świadczących diagnozę i terapię logopedyczną dzieciom i osobom dorosłym; miejsce logopedy w placówkach oferujących opiekę logopedyczną dla dzieci i dorosłych, organizacja pracy, zakres obowiązków, czynności zawodowe logopedy; zasady zapewniania bezpieczeństwa w miejscu pracy logopedy; środowiskowe aspekty pracy logopedy; warsztat pracy logopedy, narzędzia i pomoce logopedyczne, sposób prowadzenia i przechowywania dokumentacji logopedycznej; ocenianie i interpretowanie wyników badań oraz formułowanie wskazań; planowanie i przeprowadzanie zajęć logopedycznych dla dzieci i dorosłych z różnego typu zaburzeniami mowy, pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych; wykorzystywanie metod i narzędzi stosowanych w diagnozie i terapii logopedycznej osób w różnym wieku; analiza i tworzenie dokumentacji logopedycznej zgodnej z przyjętymi w danej placówce zasadami; zasady współdziałania z pracownikami placówki, w której odbywają się praktyki; rola zespołów wielospecjalistycznych i funkcjonowanie w ramach tych zespołów; współdziałanie z opiekunem praktyk zawodowych oraz nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy, organizacji pracy własnej i w zespole; etyka, profesjonalizm i przedsiębiorczość w zawodzie logopedy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): cele, zadania, strukturę i funkcjonowanie placówek świadczących opiekę logopedyczną dzieciom i dorosłym; metody diagnozy i terapii logopedycznej w pracy logopedy z osobami w różnym wieku oraz rolę logopedy w procesie diagnozy i terapii osób z zaburzeniami mowy; zasady zapewniania bezpieczeństwa dzieciom i osobom dorosłym w miejscu pracy logopedy.

Umiejętności (potrafi): zaplanować i przeprowadzić diagnozę logopedyczną dzieci i osób dorosłych pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych; zaplanować i przeprowadzić terapię logopedyczną dzieci i osób dorosłych pod nadzorem opiekuna praktyk; oceniać i interpretować wyniki badań oraz formułować wskazania; podejmować współpracę z innymi osobami, wyciągać wnioski z pracy własnej oraz współpracy wielospecjalistycznej; trafnie wykorzystywać metody i narzędzia stosowane w diagnozie i terapii logopedycznej dzieci i dorosłych; prowadzić dokumentację logopedyczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podejmowania współpracy z opiekunem praktyk i z innymi specjalistami, ze świadomością możliwości i ograniczeń wynikających z kompetencji zawodowych logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

VI. INNE

1. Ergonomia

Cel kształcenia: poszerzenie wiedzy w zakresie ergonomii, zasad dopasowania techniki do zasad różnych form aktywności zawodowej człowieka oraz kształtowanie postaw odpowiedzialności i priorytetu zdrowia i życia ludzi.

Treści merytoryczne: ergonomia jako interdyscyplinarna dziedzina wiedzy – współczesne kierunki rozwoju i zastosowania praktyczne; kierunki badawcze współczesnej ergonomii; zaawansowana ergonomia stanowiska pracy: analiza obciążeń fizycznych i psychicznych, ergonomia poznawcza, stres i zmęczenie, organizacja czasu pracy; materialne i niematerialne środowisko pracy; ergonomia pracy siedzącej i stojącej w kontekście długotrwałej aktywności zawodowej; skutki zdrowotne, społeczne i organizacyjne błędów ergonomicznych oraz metody ich ograniczania; ergonomia jako element zarządzania bezpieczeństwem i jakością pracy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zaawansowane pojęcia, metody i narzędzia ergonomii stosowane w analizie i projektowaniu środowiska pracy; złożone zależności między człowiekiem, techniką i organizacją pracy.

Umiejętności (potrafi): samodzielnie analizować i oceniać warunki pracy pod kątem ergonomii fizycznej, psychicznej i poznawczej; proponować racjonalne i adekwatne rozwiązania ergonomiczne ograniczające ryzyko zdrowotne i organizacyjne; krytycznie oceniać rozwiązania techniczne i produkty pod względem jakości ergonomicznej; uwzględniać zasady ergonomii w decyzjach zawodowych, organizacyjnych i konsumenckich.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialnego stosowania zasad ergonomii w środowisku pracy i życiu codziennym; reagowania na zagrożenia ergonomiczne oraz inicjowania działań usprawniających warunki pracy; uczenia się przez całe życie w zakresie poprawy ergonomii i bezpieczeństwa pracy.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

2. Etykieta

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy dotyczącej wybranych zasad savoir-vivre'u; wprowadzenie w elementy protokołu dyplomatycznego.

Treści merytoryczne: zagadnienia dotyczące zasad savoir-vivre'u i ceremoniału dyplomatycznego; zasady etykiety oraz precedencji; precedencja w biznesie; etykieta akademicka – tytułowanie, zasady korespondencji służbowej; dresscode w biznesie; zasady przedstawiania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady savoir-vivre'u, etykiety i protokołu dyplomatycznego w kontekście relacji zawodowych i międzynarodowych; reguły precedencji, komunikacji formalnej i zachowań oficjalnych w różnych środowiskach instytucjonalnych.

Umiejętności (potrafi): świadomie i adekwatnie stosować zasady etykiety, precedencji i protokołu w złożonych sytuacjach zawodowych i społecznych; dostosowywać formy komunikacji, zachowania i autoprezentacji do kontekstu kulturowego, instytucjonalnego i sytuacyjnego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialnego stosowania zasad etykiety w relacjach interpersonalnych, zawodowych i międzykulturowych; respektowania norm społecznych, kulturowych i zawodowych w kontaktach formalnych i nieformalnych.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

3. Ochrona własności intelektualnej

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy z zakresu ochrony własności intelektualnej oraz rozwinięcie umiejętności interpretowania i stosowania przepisów prawa autorskiego i prawa własności przemysłowej w złożonych sytuacjach zawodowych i naukowych; przygotowanie świadomego, odpowiedzialnego i zgodnego z prawem zarządzania własnością intelektualną w działalności akademickiej, badawczej i zawodowej.

Treści merytoryczne: pojęcie ochrony własności intelektualnej; pojęcie prawa autorskiego; przedmioty ochrony własności intelektualnej; podmioty praw własności intelektualnej oraz zakres ich uprawnień i odpowiedzialności; ochrona własności intelektualnej w działalności naukowej i dydaktycznej (plagiat, autoplaciat, cytowanie, open access); naruszenia praw własności intelektualnej oraz środki ochrony prawnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): system i zasady ochrony własności intelektualnej; konsekwencje prawne i etyczne naruszeń własności intelektualnej.

Umiejętności (potrafi): interpretować i stosować przepisy dotyczące ochrony własności intelektualnej w złożonych przypadkach praktycznych; prawidłowo korzystać z cudzych utworów w działalności naukowej i zawodowej, z uwzględnieniem zasad cytowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialnego i etycznego postępowania w zakresie korzystania z cudzej własności intelektualnej; poszanowania praw twórców i autorów w działalności naukowej.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

4. Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

Cel kształcenia: zapoznanie z informacjami na temat ogólnych zasad postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków; poznanie zasad udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku oraz potencjalnych zagrożeń, które mogą wystąpić w środowisku uniwersyteckim.

Treści merytoryczne: system bezpieczeństwa i higieny pracy – cele, zadania i znaczenie w środowisku akademickim i zawodowym; podstawy prawne BHP: aktualne regulacje prawne, obowiązki i odpowiedzialność uczestników procesu pracy i kształcenia; identyfikacja, analiza i ocena zagrożeń dla życia i zdrowia w środowisku uniwersyteckim i przyszłym środowisku pracy (czynniki niebezpieczne, szkodliwe i uciążliwe); metody zapobiegania zagrożeniom oraz zasady doboru środków ochrony zbiorowej i indywidualnej; organizacja bezpiecznego postępowania w sytuacjach kryzysowych (wypadek, pożar, ewakuacja, zagrożenia środowiskowe); zasady udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej – procedury, wyposażenie apteczki, odpowiedzialność prawna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): system i znaczenie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy w środowisku akademickim i zawodowym; mechanizmy powstawania zagrożeń oraz przyczyny i skutki wypadków; zasady pierwszej pomocy.

Umiejętności (potrafi): identyfikować, analizować i oceniać zagrożenia dla zdrowia i życia w różnych środowiskach pracy i nauki; podejmować właściwe działania w sytuacjach wypadkowych i kryzysowych, zgodnie z obowiązującymi procedurami; udzielać pierwszej pomocy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialnego i świadomego dbania o bezpieczeństwo własne oraz innych osób w środowisku akademickim i zawodowym; przestrzegania i promowania zasad BHP oraz kultury bezpieczeństwa; angażowania się w podejmowanie czynności ratunkowych.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

PLAN STUDIÓW KIERUNKU LOGOPEDIA

Obowiązuje od cyklu: 2026 Z

Poziom studiów: studia drugiego stopnia

Profil kształcenia: ogólnoakademicki

Forma studiów: stacjonarne

Liczba semestrów: 4

Dziedzina/y nauki/dyscyplina/y naukowa/e lub artystyczna/e: dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina naukowa: językoznawstwo; dziedzina nauk społecznych, dyscypliny naukowe: pedagogika, psychologia; dziedzina nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscyplina naukowa: nauki medyczne.

Rok studiów: 1, semestr: 1

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
I - WYMAGANIA OGÓLNE													
1	Warsztaty translatorskie I	I	2,5	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2,5	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2,5	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0	

II – PODSTAWOWYCH												
1	Dykcja i autokorekcja	I	2,5	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0
2	Fonologia	I	3	1,2	egz.	o	45	15	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			5,5	2,4	x	x	75	15	60	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	2,4	x	x	60	0	60	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. Dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
III – KIERUNKOWYCH												
1	Embriologia i genetyka człowieka	I	2	0,6	zal. oc.	o	30	15	15	2	0	0
2	Fizjologia i patologia okresu rozwojowego	I	2,5	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0
3	Parcjalne zaburzenia rozwoju psychoruchowego	I	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0
4	Zaburzenia procesów emocjonalno-motywacyjnych u dzieci	I	1,5	0,6	zal. oc.	o	20	10	10	2	0	0
5	Lingwistyczna analiza tekstu w normie i patologii	I	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0
6	Zaburzenia przetwarzania słuchowego. Usprawnianie percepcji słuchowej	I	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0
7	Patologia jamy ustnej i twarzy dla logopedów	I	2	0	egz.	o	20	20	0	4	0	0
8	Warsztaty logopedyczne. Diagnoza warunków orofacjalnych	I	1,5	0,6	zal. oc.	o	20	0	20	2	0	0
9	Seminarium magisterskie i praca dyplomowa I	I	4	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			19,5	7,2	x	x	240	60	180	22	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	7,2	x	x	180	0	180	18	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0
VI – INNE												
1	Etykieta	I	0,5	0	zal.	o	4	4	0	0	0	0
2	Ochrona własności intelektualnej	I	0,25	0	zal.	o	2	2	0	0	0	0
3	Ergonomia	I	0,25	0	zal.	o	2	2	0	0	0	0
4	Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy	I	0,5	0	zal.	o	4	4	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			1,5	0	x	x	12	12	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			X	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 1			29	10,8	x	x	357	87	270	30	0	0

Rok studiów: 1, semestr: 2

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Warsztaty translatorskie II	II	2,5	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2,5	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2,5	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0
III – KIERUNKOWYCH												
1	Pierwsza pomoc przedmedyczna	II	1	0,6	zal. oc.	o	15	0	15	2	0	0
2	Wczesne wspomaganie rozwoju dziecka	II	3	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0
3	Arteterapia	II	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0
4	Neurolingwistyka	II	2	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0
5	Neuropsychologia kliniczna	II	3	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0
6	Interdyscyplinarne nauczanie zintegrowane w logopedii	II	2,5	0,0	zal. oc.	o	30	30	0	2	0	0
7	Warsztaty logopedyczne. Terapia osób z rozszczepem podniebienia	II	1	0,6	zal. oc.	o	15	0	15	2	0	0
8	Warsztaty logopedyczne. Terapia opóźnionego rozwoju mowy	II	1,5	0,6	zal. oc.	o	20	0	20	2	0	0
9	Warsztaty logopedyczne. Terapia zaburzeń wymowy	II	1,5	0,6	zal. oc.	o	20	0	20	2	0	0
10	Teorie lingwistyczne w logopedii	II	1,5	0,6	zal. oc.	o	30	15	15	2	0	0
11	Diagnoza idiolektu pacjenta	II	2	0,6	zal. oc.	o	30	15	15	2	0	0

12	Seminarium magisterskie i praca dyplomowa II	II	3	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0
13	Wybrane obszary współczesnej logopedii I	II	2,5	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0
14	Wykład monograficzny I	II	2	0	zal. oc.	f	30	30	0	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			28,5	9	x	x	370	135	235	34	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	9	x	x	235	0	235	30	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			7,5	2,4	x	x	90	30	60	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 2			31	10,2	x	x	400	135	265	36	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na I roku studiów			60	21	x	x	757	222	535	66	0	0

Rok studiów: 2, semestr: 3

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
III – KIERUNKOWYCH													
1	Terapia zaburzeń płynności mowy	III	2,5	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0	
2	Terapia zaburzeń mowy o podłożu neurologicznym	III	2,5	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0	
3	Zaburzenia mowy w psychiatrii	III	3	1,2	egz.	o	45	15	30	4	0	0	
4	Tyflologopedia	III	2,5	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0	
5	Elementy psychoterapii	III	2	0,6	zal. oc.	o	30	15	15	2	0	0	
6	Podstawy języka migowego	III	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0	
7	Warsztaty logopedyczne. Terapia osób z niepełnosprawnością słuchową	III	1,5	0,6	zal. oc.	o	20	0	20	2	0	0	
8	Warsztaty logopedyczne. Zaburzenia czynności głosotwórczych	III	1,5	0,6	zal. oc.	o	20	0	20	2	0	0	

9	Warsztaty logopedyczne. Terapia osób z niepełnosprawnością intelektualną	III	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0
10	Seminarium magisterskie i praca dyplomowa III	III	4	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0
11	Wybrane obszary współczesnej logopedii II	III	2	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0
12	Wybrane obszary współczesnej logopedii III	III	3	1,2	zal. oc.	f	45	15	30	2	0	0
13	Wybrane obszary współczesnej logopedii IV	III	2	0,6	zal. oc.	f	30	15	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			30,5	11,4	x	x	400	105	295	34	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	11,4	x	x	295	0	295	34	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			11	4,2	x	x	135	30	105	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 3			30,5	11,4	x	x	400	105	295	34	0	0

Rok studiów: 2, semestr: 4

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
I - WYMAGANIA OGÓLNE													
1	Technologie informacyjne. Logopedia komputerowa i internetowa	IV	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	1,2	x	x	30	0	30	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
III – KIERUNKOWYCH													
1	Gerontologopedia	IV	2,5	0,6	egz.	o	30	15	15	4	0	0	

2	Warsztaty logopedyczne. Dokumentowanie procesu diagnostyczno-terapeutycznego	IV	1	0,6	zal. oc.	o	15	0	15	2	0	0
3	Warsztaty logopedyczne. Choroby rzadkie	IV	1,5	0,6	zal. oc.	o	20	0	20	2	0	0
4	Zdrowy styl życia	IV	1,5	0	zal. oc.	o	30	30	0	2	0	0
5	Warsztaty umiejętności wychowawczych	IV	2	1,2	zal. oc.	o	30	0	30	2	0	0
6	Seminarium magisterskie i praca dyplomowa IV	IV	9	1,2	zal. oc.	f	30	0	30	2	0	0
7	Wybrane obszary współczesnej logopedii V	IV	1	0,6	zal. oc.	f	15	0	15	2	0	0
8	Wybrane obszary współczesnej logopedii VI	IV	1	0,6	zal. oc.	f	15	0	15	2	0	0
9	Wykład monograficzny II	IV	2	0	zal. oc.	f	30	30	0	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			21,5	5,4	x	x	215	75	140	20	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	5,4	x	x	140	0	140	16	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			13	2,4	x	x	90	30	60	8	0	0
V – PRAKTYKA												
1	Praktyka zawodowa	IV	6	6	zal. oc.	f	0	0	0	0	160	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			6	6	x	x	0	0	0	0	160	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	6	x	x	0	0	0	0	160	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			6	6	x	x	0	0	0	0	160	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 4			29,5	12,6	x	x	245	75	170	22	160	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na II roku studiów			60	24	x	x	645	180	465	56	160	0

Tabela podsumowująca plan

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
				ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w planie studiów		120	45	1402	402	1000	122	160	0
Grupa treści									
I - WYMAGANIA OGÓLNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		7	3,6	90	0	90	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	3,6	90	0	90	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		5	2,4	60	0	60	4	0	0
II – PODSTAWOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		5,5	2,4	75	15	60	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	2,4	60	0	60	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0	0	0	0	0	0	0
III – KIERUNKOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		100	33	1225	375	850	110	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	33	850	0	850	98	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		35,5	10,2	345	90	255	24	0	0
IV - ZWIĄZANYCH Z ZAKRESEM KSZTAŁCENIA									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		0	0	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	0	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0	0	0	0	0	0	0
V – PRAKTYKA									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		6	6	0	0	0	0	160	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	6	0	0	0	0	160	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		6	6	0	0	0	0	160	0
VI – INNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		1,5	0	12	12	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	0	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0	0	0	0	0	0	0

Lp.	Punkty ECTS sumaryczne wskaźniki ilościowe, w tym zajęcia:	Punkty ECTS	
		Liczba	%
Ogółem - plan studiów		120	100
1	wymagające bezpośredniego udziału nauczyciela akademickiego lub innych osób prowadzących zajęcia	60,96	50,80
2	z zakresu nauk podstawowych	5,5	4,58
3	o charakterze praktycznym (laboratoryjne, projektowe, warsztatowe)	45	37,50
4	ogólnouczelniane lub realizowane na innym kierunku	6,5	5,42
5	zajęcia do wyboru - co najmniej 30% punktów ECTS	46,5	38,75
6	wymiar praktyk	6	5,00
7	zajęcia z wychowania fizycznego	-	-
8	zajęcia z języka obcego	5	4,17
9	przedmioty z dziedziny nauk humanistycznych lub nauk społecznych	101	84,16
10	zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne (dotyczy profilu praktycznego)	-	-
11	zajęcia związane z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w dyscyplinie/ach, do których przyporządkowano kierunek studiów (dotyczy profilu ogólnoakademickiego)	105,5	87,92
12	zajęcia z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość	1,5	1,25

II	Procentowy udział pkt ECTS dla każdej z dyscyplin naukowych w łącznej liczbie punktów ECTS	%
1	Językoznawstwo	56
2	Pedagogika	15
3	Psychologia	14
4	Nauki medyczne	15
Ogółem:		100

Wykaz przedmiotów do wyboru:

Wybrane obszary współczesnej logopedii I:

- 1) Warsztaty logopedii artystycznej
- 2) Rehabilitacja

Wybrane obszary współczesnej logopedii II:

- 1) Warsztaty logopedii medialnej
- 2) Warsztaty logopedii klinicznej. Afazja i apraksja
- 3) Selected Advanced Issues in Applied Linguistic

Wybrane obszary współczesnej logopedii III:

- 1) Logopedyczne aspekty czytania i pisanie
- 2) Onkologopedia

Wybrane obszary współczesnej logopedii IV:

- 1) Nauczanie wymowy cudzoziemców
- 2) Komunikacja z pacjentem

Wybrane obszary współczesnej logopedii V:

- 1) Wymowa w śpiewie
- 2) Warsztaty logopedii klinicznej. Dyzartria i dysfagia neurogenne

Wybrane obszary współczesnej logopedii VI:

- 1) Terapia logopedyczna dzieci z mniejszości narodowych i etnicznych
- 2) Warsztaty logopedii klinicznej. Stany zaburzonej świadomości

Wykład monograficzny I:

- 1) Wybrane zagadnienia muzykoterapii
- 2) Lingwistyka komputerowa

Wykład monograficzny II:

- 1) Perswazja i manipulacja w komunikacji marketingowej
- 2) Rozwój świadomości aksjologicznej dziecka